

“การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของ
นักศึกษาปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาจีน
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์”

โดย

พิมพร วัฒนาภมลกกุล

ประมินทร์ ประภาการ

สนับสนุนงบประมาณโดย

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ประจำปีงบประมาณ 2562

A STUDY ON CHINESE VOCABULARY LEARNING
STRATEGIES OF UNDERGRADUATE STUDENTS
MAJORING IN CHINESE AT RAJAMANGALA UNIVERSITY
OF TECHNOLOGY RATTANAKOSIN

By

Pimporn Wattanakamolkul

Porramin Praparkarn

Granted by

Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Fiscal year 2019

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ด้วยการเอื้อเฟื้อข้อมูลที่เป็นประโยชน์ และความร่วมมือให้ความอนุเคราะห์จากหลายฝ่าย ขอขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ได้อนุมัติทุนอุดหนุนการวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา และคณะกรรมการพิจารณาการวิจัยทุกท่าน ซึ่งสนับสนุนคณะผู้วิจัยตั้งแต่เริ่มต้นจนงานวิจัยเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. จรัสศรี จิรภาส อาจารย์ประจำคณะเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยที่กรุณาสละเวลาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัย ตลอดจนปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ผู้วิจัยตระหนักถึงความตั้งใจและความทุ่มเท ตลอดจนความกรุณาของอาจารย์ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ในที่นี้ที่กรุณาสละเวลาเอื้อเฟื้อข้อมูลและให้ความร่วมมือต่างๆที่เป็นประโยชน์มีส่วนช่วยให้การทำโครงการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อบุคลากรด้านการศึกษา การจัดเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย และขอมอบส่วนคุณค่าอันพึงมีจากงานวิจัยนี้ แต่เหล่าคณาจารย์ที่ได้ประสิทธิประสาทวิชาความรู้จนทำให้ผลงานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้เกี่ยวข้อง รวมทั้งบิดา มารดา เพื่อนพ้อง นักศึกษา ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่าน

พิมพร วัฒนากมลกุล และคณะ
ตุลาคม 2562

บทคัดย่อ

รหัสโครงการ : C-32/2562

ชื่อโครงการ : การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาตรี
สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ชื่อนักวิจัย : ดร.พิมพร วัฒนากมลกุล และดร.ปรมินทร์ ประภาการ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาสภาพการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ในภาพรวม 2. ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธี และวิเคราะห์ความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ในแต่ละกลุ่มชั้นปี 3. ศึกษาปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ 4. นำผลสรุปมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ โดยแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้แบบอัตราส่วนประเมินค่า Rating Scales ซึ่งมีให้เลือก 5 ระดับ และส่วนที่ 3 คำถามปลายเปิดให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ซึ่งใช้รวบรวมข้อมูลทางสถิติพรรณนา และการทดสอบสมมติฐานการวิจัย การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน การทดสอบความเป็นอิสระหรือความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวหรือไคสแควร์ (Chi-square) รวมทั้งหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient(r) ค่าสถิติร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อเปรียบเทียบหาความแตกต่างทางสถิติ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยภาพรวมในระดับปานกลาง เมื่อแยกวิเคราะห์พิจารณาวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนตามรายด้าน พบว่า กลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญมากที่สุด คือ กลวิธีการจดจำ กลวิธีทางสังคม กลวิธีทางอารมณ์ กลวิธีอภิปราย กลวิธีปริชานและกลวิธีด้านการจดจำ ตามลำดับ

2. จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนกับกลุ่มระดับชั้นของผู้เรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูตรของเพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่า ตัวแปรกลุ่มชั้นปีที่เรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรการใช้กลวิธีการเรียนรู้ หรือมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ หากแต่ถ้าเมื่อพิจารณาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ตามรายด้านนั้น พบว่า การใช้กลวิธีด้านการจดจำ กลวิธีปริชาน กลวิธี การชดเชย กลวิธีอภิปริชาน กลวิธีทางอารมณ์และกลวิธีทางสังคมมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันในการใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

3. ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยประกอบด้วย ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ซึ่งเรียงลำดับปัจจัยที่มีผลมากที่สุดถึงน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านพฤติกรรมการเรียนและความสนใจส่วนบุคคล ด้านสภาพแวดล้อม ด้านผู้สอน ด้านระดับความยากง่ายของภาษา ด้านความคิดความคาดหวัง และด้านความรู้พื้นฐานของคำศัพท์

4. แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึงกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่มากที่สุด จนถึงน้อยที่สุด ทำให้ทราบถึงรูปแบบแนวทางการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนสามารถพัฒนาตามแนวความคิดความแตกต่างระหว่างบุคคล แต่ละกลุ่มชั้นปี เพื่อที่จะสามารถนำมาปรับประยุกต์ใช้ตามรายวิชาที่ต้อเน้นใช้ทักษะทางภาษาต่างๆ

คำสำคัญ : กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ คำศัพท์ภาษาจีน นักศึกษาระดับปริญญาตรี
กลวิธีการชดเชย

E-mail Address : pimporn.wat@rmutr.ac.th

ระยะเวลาโครงการ : เดือนตุลาคม พ.ศ. 2561 – เดือนกันยายน พ.ศ. 2562

Abstract

Code of project : C-32/2562

Project name : A STUDY ON CHINESE VOCABULARY LEARNING STRATEGIES OF UNDERGRADUATE STUDENTS MAJORING IN CHINESE AT RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY RATTANAKOSIN

Researcher name : Dr.Pimporn Wattanakamolkul and Dr.Porramin Praparkarn

The purpose of this study were: 1) to investigate Chinese vocabulary learning by Rajamangala University of Technology Rattanakosin of Chinese undergraduate students 2) to compare and analyze the differences of the Chinese vocabulary learning strategies of undergraduates students 3) Each year group studied the factors that contribute to and strengthen Chinese vocabulary learning strategies of undergraduate students 4) Conclusion applied in the teaching of Chinese Language Curriculum.

The research instrument was questionnaires of vocabulary learning strategies, divided into three parts: Part 1) Overview of the questionnaire respondents; Part 2) Opinion on Chinese vocabulary learning strategies by ratios Rating Scales which are available in five levels and Part 3) Open-ended question about Chinese vocabulary learning strategies. The statistical devices used for data analysis were descriptive statistics, there were analyzed by using One-Way ANOVA, Chi-square, Pearson's Correlation Coefficient (r), percentage and standard deviation (S.D.) for comparing statistical difference.

The results revealed that:

1. Chinese major students employed overall vocabulary learning strategies at a moderate level. The most strategies used by Thai students were compensation strategies followed by social strategies, emotional strategies, meta-cognitive strategies, cognitive strategies and memory strategies.

2. The analysis of the relationship between the usage of Chinese vocabulary learning strategies and level of students showed no statistically significant difference.

But when you consider the relationship between the usage of Chinese vocabulary learning strategies, according to the terminology, it was found that the usage of memory strategies, cognitive strategies, compensation strategies, meta-cognitive strategies, emotional strategies and social strategies relationships related to a statistically significant 0.01.

3. Factors that support and reinforce the vocabulary learning strategies of Chinese undergraduate students at Rajamangala University of Technology Rattanakosin including internal factors and external factors, the factor loading of variables were ranked in descending order as follows: learning behaviors and personal interest, environment, lecturer, the level of difficulty of language, expectations and basic knowledge of vocabulary.

4. The development of curriculum subjects in Chinese. These results showed that the mostly and lowest usage of vocabulary learning strategies. Made aware of the learning style of the learner. Which teachers can develop the concept of individual differences. Each year group can be adapted to application-based course focuses on language skills.

Keywords: Vocabulary learning strategies Chinese vocabulary Undergraduate students Compensation Strategies

E-mail Address : pimporn.wat@rmutr.ac.th

Period of project : October 2018 – September 2019

สารบัญ

	หน้า	
กิตติกรรมประกาศ	ก	
บทคัดย่อภาษาไทย	ข	
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง	
สารบัญ	ฉ	
สารบัญตาราง	ช	
สารบัญภาพ	ฌ	
บทที่ 1	บทนำ	1
	1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	2. วัตถุประสงค์การวิจัย	2
	3. ขอบเขตการวิจัย	2
	4. นิยามศัพท์	3
	5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2	ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง / ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	5
	1. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ	5
	2. นักวิชาการชาวไทยที่มีต่อานิยาม “กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา”	7
	3. ความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์	9
	4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนชาวไทย	10
	5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน	11
	6. กรอบแนวคิดการวิจัย	16
บทที่ 3	ระเบียบวิธีการวิจัย	17
	1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	17
	2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	17
	3. การเก็บรวบรวมข้อมูล	19
	4. การวิเคราะห์ข้อมูล	19

สารบัญ (ต่อ)

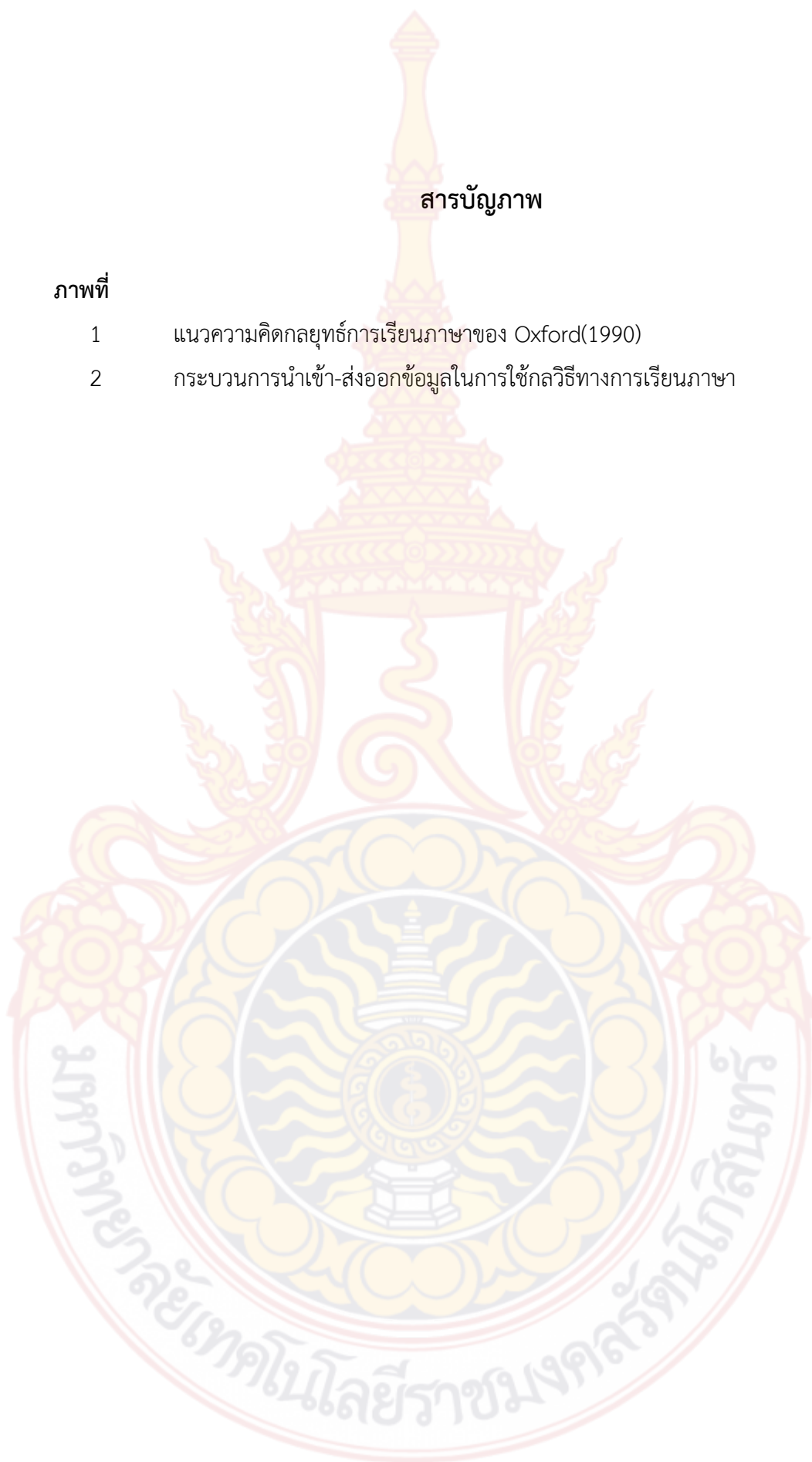
	หน้า
5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย	20
บทที่ 4	ผลการวิจัยและผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	21
2. กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน	23
3. การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน	32
4. ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์	36
5. แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน	38
บทที่ 5	สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ
1. สรุปผลการวิจัย	40
2. อภิปรายผล	44
3. ข้อเสนอแนะ	48
บรรณานุกรม	50
ภาคผนวก ก	แบบสอบถามกลวิธีการเรียนคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาไทย
ภาคผนวก ข	หนังสือเชิญอาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย
ประวัติผู้วิจัย	62

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	จำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	21
4.2	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีนกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1	24
4.3	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีนกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2-3	24
4.4	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีนกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4	25
4.5	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีด้านการจดจำ ในภาพรวมทุกระดับชั้น	26
4.6	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีปริชานในภาพรวมทุกระดับชั้น	27
4.7	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีการชดเชยในภาพรวมทุกระดับชั้น	29
4.8	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีอภิปริชานในภาพรวมทุกระดับชั้น	29
4.9	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีทางอารมณ์ในภาพรวมทุกระดับชั้น	30
4.10	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีทางสังคมในภาพรวมทุกระดับชั้น	31
4.11	ตารางการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนภาพรวม	32
4.12	ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน แต่ละด้านจำแนกตามกลุ่มชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม	32
4.13	ค่าความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนกับกลุ่มระดับชั้น ของผู้เรียน	34
4.14	แสดงค่าไคสแควร์ความเกี่ยวข้องของตัวแปรกลุ่มของผู้เรียนและการใช้กลวิธีการ เรียนรู้คำศัพท์	36

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	แนวความคิดกลยุทธ์การเรียนภาษาของ Oxford(1990)	15
2	กระบวนการนำเข้า-ส่งออกข้อมูลในการใช้กลวิธีทางการเรียนภาษา	16

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่นิยมเรียนกันในประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของการส่งเสริมและสนับสนุนในการเรียนระบบการศึกษาไทย ตลอดจนยกระดับให้ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญภาษาหนึ่งจึงได้บรรจุให้ภาษาจีนอยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนตามยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่จะกระตือรือร้นหรือมีส่วนร่วมรับรู้ เข้าใจในด้านของสังคม เศรษฐกิจและในระดับสากล ดังนั้นหน่วยงานทางการศึกษา จึงได้กำหนดให้มีการเปิดการเรียนการสอนภาษาจีนในทุกระดับมากขึ้นทั่วทั้งประเทศ โดยกำหนดให้ในปีพ.ศ. 2555 สถานศึกษาระดับขั้นพื้นฐานทั่วทั้งประเทศ เปิดสอนภาษาจีนในช่วงชั้นที่ 3 (ม.1-3) และช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6) สำคัญของยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อมุ่งพัฒนาส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา โดยกำหนดให้ภายในปีพ.ศ. 2558 จะสามารถผลิตบัณฑิตให้มีศักยภาพในการใช้ภาษาจีนในเวทีสากล (ยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย: 2553, น.11)

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยก้าวสู่ความเป็นสากล การเรียนรู้ภาษาจีนประกอบด้วย 5 ทักษะสำคัญ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและการแปล ซึ่งเป็นกระบวนการทางทักษะ 5 ทักษะ ขาดการศึกษาด้านคำศัพท์ ย่อมเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นการเรียนคำศัพท์ถือเป็นองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศต่างๆ การเรียนรู้คำศัพท์เป็นเรื่องท้าทายของผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศ ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศมีกลวิธีอย่างไรในการเรียนรู้คำศัพท์ สามารถเพิ่มพูนปริมาณคำศัพท์ หรือสร้างคำศัพท์ ตลอดจนนำไปใช้งานได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และถูกกาลเทศะ กลวิธีต่างๆ เหล่านี้เกิดมาจากกระบวนการทางการคิด และนักวิชาการ O' Malley and Chamot (1990) กล่าวว่า กลวิธีในการเรียนภาษาที่สองเป็นการพัฒนาด้านกระบวนการทางความคิด เน้นการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดความเข้าใจของบุคคลคนหนึ่งกับสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งที่ทำให้เกิดเทคนิคและกิจกรรมทั้งหลายในการเรียนรู้ ขึ้นอยู่กับความถนัดและความชอบที่ผู้เรียนจะเลือกใช้ กลวิธีต่างๆ ในการเรียนรู้ โดย Nation (1990) ได้กล่าวว่ากลวิธีที่จะมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ คือการให้ผู้เรียนมีอิสระในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ ต่อมา Nation (2001) ยังได้กล่าวไว้ว่า กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา อีกทั้งมีประโยชน์ต่อ

ผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษา เนื่องจากกลวิธีต่างๆ สามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ เรียนรู้ตลอดจนช่วยในการจดจำข้อมูลใหม่เพื่อเอาไว้อีกต่อไป

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงตระหนักว่า ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาต่างประเทศคือ ภาษาจีน จึงได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาเรียนรู้ หรือการเพิ่มความเข้มข้นของการเรียนรู้ การเพิ่มมาตรฐาน ยกกระดับขีดความสามารถของการเรียนการสอนภาษาจีน หรือในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาให้มากขึ้น จึงมีความประสงค์ที่จะศึกษากระบวนการเรียนรู้ กลวิธีการเรียนรู้ของนักศึกษา ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 เพื่อนำเอาสาระข้อมูลที่ได้มาสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ มาประมวลผล และสรุปเป็นองค์ความรู้ที่เหมาะสม และนำไปศึกษาต่อยอดต่อไปในอนาคต โดยปรับประยุกต์เข้ากับการเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบัน หรือนำไปใช้ปรับปรุงหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีนของมหาวิทยาลัยในอนาคต

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ในภาพรวม
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกลวิธี และวิเคราะห์ความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ในแต่ละกลุ่มชั้นปี
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
4. เพื่อนำผลสรุปมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน

3. ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา สำหรับเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยคือ รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยใช้ทฤษฎีด้านกลวิธีการสอนของOxford ในการอ้างอิงและปรับเปลี่ยนเนื้อหาคำถามในการสอบถามโดยแบ่งตาม 5 กลวิธี คือ กลวิธีทางอารมณ์ กลวิธีด้านการจดจำ กลวิธีการชดเชย กลวิธีอภิปราย และกลวิธีปริชาน โดยในแต่ละกลวิธีจะมีข้อคำถามย่อย
2. ด้านประชากร ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดศึกษาการใช้กลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1-4 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ จำนวน 134 คน โดยจะแบ่งนักศึกษาเป็นสามกลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มเรียนชั้น

ปีที่ 1 หรือปีแรกเข้าศึกษา กลุ่มที่ 2 คือ ชั้นปีที่ 2-3 กลุ่มผู้เรียนที่อยู่ในช่วงศึกษาและปรับตัว และ
กลุ่มที่ 3 กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 กลุ่มที่เตรียมสำเร็จการศึกษา

3. ด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น ได้แก่ ระดับชั้นปี อายุ ระดับความสามารถทางภาษาจีน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนในแต่ละด้าน

4. ระยะเวลาในการวิจัย งานวิจัยครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้าข้อมูล เก็บข้อมูล
รวมทั้งรวบรวมข้อมูลเพื่อสรุปผลระหว่างเดือนตุลาคม 2561 – กันยายน 2562 โดยจะใช้เวลาในการ
เก็บข้อมูลตั้งแต่เดือนมกราคม ถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2562

4. นิยามศัพท์

กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ผู้วิจัยแบ่งคำว่า “กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา” ออกเป็น 2 ส่วน คือ กล
ยุทธ์ และการเรียนรู้ภาษา คำว่า “กลยุทธ์” จากราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง “วิธีการที่ต้องใช้กลอุบาย
ต่าง ๆ, เล่ห์เหลี่ยม, การรบที่มีเล่ห์เหลี่ยม”¹ และการเรียนรู้ภาษา หมายถึง การศึกษาเรียนรู้ภาษา
โดยใช้ภาษาในการสื่อสาร

กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน (汉语词汇学习策略) ในที่นี้หมายถึง กลวิธีที่ผู้ใช้ได้
อาศัยความรู้ความชำนาญ โดยมีการวางแผน มีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ และรู้จักใช้วิธีการพลิกแพลงเพื่อให้
การเรียนการสอนเกิดการพัฒนาให้ได้มีประสิทธิภาพสูงสุด

กลวิธี (策略) คือ วิธีการ เทคนิค หรือกระบวนการคิด ที่นำมาใช้เพื่ออำนวยความสะดวก
 กระตุ้นให้เกิดการกระทำ หรือแก้ปัญหาที่น้อยอย่างรวดเร็วและเกิดประสิทธิภาพสูงขึ้น

กลวิธีการเรียนรู้ภาษา (语言学习策略) ในงานวิจัยนี้ หมายถึง กลวิธีหรือการเรียนรู้ภาษา
 โดยมีการวางแผน ใช้วิจารณ์ญาณ รวมทั้งมีจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้เพื่ออำนวยความสะดวกให้เรียนรู้
 ได้รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

กลวิธีปริชาน (认知策略) คือ กระบวนการนึกคิด การวิเคราะห์ ผูกพัน รับและส่งข้อมูล
 และสร้างโครงสร้างสำหรับนำเข้าสู่ข้อมูลและผลที่ได้รับ

กลวิธีอภิปริชาน (元认知策略) การสรุปและเรียบเรียงสิ่งที่ได้ศึกษา โดยผ่านการจัดการวางแผน
 การเรียนรู้ ฝึติดตาม และการประเมินการเรียนรู้

กลวิธีการชดเชย (补偿策略) คือ การใช้การเดาจากสิ่งที่อ่านหรือได้ยิน นำมาทำความเข้าใจ
 เอาชนะกับความหมาย คำศัพท์ โดยใช้ภาษาแม่ของตนเองและภาษามือประกอบ

¹ ที่มา เว็บไซต์ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 <http://www.royin.go.th/dictionary/>

กลยุทธ์ทางสังคม (社会策略) หมายถึงการปฏิสัมพันธ์กันผ่านการสนทนา หรือหนังสือโต้ตอบ และการร่วมมือกับผู้อื่น

กลยุทธ์ด้านการจดจำ (记忆策略) คือ การท่องจำซ้ำๆ การคาดเดาความหมายจากบริบท รวมทั้งการสร้างเชื่อมโยงในคำที่รู้จักอยู่แล้วกับคำใหม่ การแยกแยะจำคำศัพท์โดยแบ่งประเภท

กลยุทธ์ทางอารมณ์ (情感策略) หมายถึงเมื่อผู้เรียนประสบกับความยากลำบากในการเรียนก็ใช้การสร้างกำลังใจ แรงจูงใจ กระตุ้นตนเองให้มีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษา

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงสภาพการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
2. ได้ทราบความแตกต่างของกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาแต่ละชั้นปี
3. เพื่อนำผลวิจัยพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนโดยเฉพาะการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนในแต่ละชั้นปี
4. เพื่อให้ผู้ศึกษาวิจัยงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปศึกษาอ้างอิง และขยายผลการศึกษาต่อไป

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง / ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาวิเคราะห์รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้มีการทบทวนวรรณกรรม รวมทั้งทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยสรุปได้หัวข้อดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ
2. นิยามความหมายของ “กลวิธีการเรียนรู้ภาษา”
3. ความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนชาวไทย
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้มีนักวิจัยจำนวนมากที่กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาและกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ดังนี้

O'Malley & Chamot (1990) ได้ศึกษาวิจัยการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองในระดับต้นและระดับกลาง และได้สรุปผลวิจัยเห็นว่ากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาแบ่งเป็น 3 ประเภทใหญ่ ดังนี้ กลยุทธ์ปริชาน (Cognitive strategies) กลยุทธ์อภิปริชาน (Metacognitive strategies) และกลยุทธ์ทางสังคมหรืออารมณ์ (Social or affective strategies) โดย 3 กลยุทธ์นี้ กลยุทธ์ปริชานเป็นกลยุทธ์สำหรับการชักนำ การส่งเสริมสร้างเสริมกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด ส่วนกลยุทธ์อภิปริชาน ได้นำมาใช้ประเมินค่า การบริหารจัดการและติดตามตรวจสอบ ในขณะที่กลยุทธ์ทางสังคมหรือทางอารมณ์จะเน้นที่กระบวนการที่ผู้เรียนใช้ในการติดต่อสื่อสารกับโลกภายนอก

Oxford (1990, น.14-22) ได้ส่งเสริมกลยุทธ์ในการเรียนภาษาในหลากหลายรูปแบบที่ให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองและสามารถใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างเหมาะสม โดยแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ดังนี้ กลยุทธ์ทางตรงและทางอ้อม โดย 2 กลยุทธ์นี้ได้แบ่งแยกย่อยเป็น 6 ชนิด ได้แก่ 1) กลยุทธ์การจำ (Memory strategies) 2) กลยุทธ์ปริชาน (Cognitive strategies) 3) กลยุทธ์การชดเชย (Compensation strategies) 4) กลยุทธ์อภิปริชาน (Metacognitive strategies) 5) กลยุทธ์ทางอารมณ์ (Affective strategies) และ 6) กลยุทธ์ทางสังคม (Social strategies) โดย Oxford กล่าวไว้ว่ากลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คือการที่ผู้เรียนได้กระทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เรียนรู้ได้โดยง่าย รวดเร็วและมีความน่าสนใจ และสามารถปรับเข้ากับสถานการณ์ใหม่ๆได้ แต่ ในขณะที่ O'Malley & Chamot กลับคิดว่ากลยุทธ์ทางการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาที่สอง คือกระบวนการการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถสร้างผลลัพธ์ในการเรียนรู้ที่ได้ประโยชน์สูงสุด จึงเน้นความรู้ทางภาษา โดยผ่านพฤติกรรมหรือเทคนิคในการจำ

Green and Oxford (1995, น.262) กล่าวว่ากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ หมายถึง การกระทำหรือเทคนิคเฉพาะในการเรียนภาษาที่สอง ที่ผู้เรียนปฏิบัติกันอย่างจริงจัง เป็นนิจ เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

Ellis (1997) ได้สรุปแนวคิดที่เกี่ยวกับ“กลยุทธ์การเรียนรู้” (learning strategies) ไว้ 5 ประเภทคือ 1. รูปแบบวิธี พฤติกรรม เทคนิคที่สะดวกในการใช้เพื่อระลึกจดจำถึงรูปแบบและเนื้อหา 2. ภาพรวมที่โดดเด่นที่ใช้ในการเรียนภาษา 3. กระบวนการทางความคิดและพฤติกรรมที่ผู้เรียนใช้จัดการกับแหล่งข้อมูล 4. สิ่งที่มีส่วนร่วมในการพัฒนากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาได้อย่างเป็นระบบ 5. พฤติกรรมที่ใช้ในการเรียนด้วยตนเองอย่างมีความสุขประสบความสำเร็จ ซึ่งเป็นกระบวนการรับรู้ทางภาษาและกิจกรรมทางจิตวิทยาในการใช้ภาษาอีกด้วย

Rubin (1987, pp.118-130) ได้แบ่งกลวิธีการเรียนรู้ภาษาเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้โดยตรง และกลุ่มที่ทำให้เกิดการเรียนรู้โดยอ้อม

1. กลุ่มที่ช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้โดยตรง มี 6 กลวิธี ดังนี้

1) Clarification / verification คือการทำให้ความกระจ่าง ทวนสอบความถูกต้อง ได้แก่ การถามเพื่อให้ได้ตัวอย่างของการใช้คำ หรือสำนวน ทวนสอบเพื่อยืนยันความเข้าใจว่าถูกต้อง

2) Guessing / inducing / inferencing คือ การเดาความหมายโดยใช้บริบท หรือคำอื่นในวลี หรือประโยค หรือคำสำคัญ ในประโยคช่วยเดาความหมาย

3) Deductive reasoning คือ การให้เหตุผลโดยนำความรู้หรือสิ่งที่รู้มาก่อนมาประกอบ นำไปสู่การสรุป เช่น การสรุปกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์โดยใช้การเปรียบเทียบ หรือการจัดกลุ่มคำส่วนท้ายของคำที่เหมือนกัน

4) Practice คือ การฝึกฝน กล่าวคือ การลองใช้คำใหม่เดี่ยว ๆ หรือร่วมกับคำอื่น ๆ โดยใช้อย่างเป็นประจำ

5) Memorization คือ การจดจำ เช่น การจดบันทึกหรือจำคำใหม่ หรือที่อยู่บริบทรูปประโยคที่เคยพบมาก่อน

6) Monitoring คือ การตรวจสอบและการแก้ไข เช่น การแก้ไขการออกเสียง คำศัพท์ การใช้คำในรูปแบบไวยากรณ์ ตรวจสอบการรับรู้ของตนเองและผู้อื่น

2. กลุ่มที่ทำให้เกิดการเรียนรู้โดยอ้อม มี 2 กลวิธี ดังนี้

1. Creative opportunity for practice คือ การสร้างโอกาสในการฝึกฝน ความพยายามสนทนากับเพื่อน/อาจารย์/ชาวต่างชาติที่ใช้ภาษานั้นๆ หรือสร้างสถานการณ์จำลองเพื่อฝึกหรือทดสอบการใช้ภาษา

2. Production tricks คือ แรงจูงใจหรือความมุ่งมั่น ในการสื่อสารโดยการพูดซ้ำ สร้างสถานการณ์สมมติเพื่อให้เกิดความเข้าใจดียิ่งขึ้น

Cohen (1998) กล่าวว่า การเรียนภาษาและกลยุทธ์การใช้ภาษา เป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้เรียนได้บันทึก เก็บความจำ ระลึกรวมไปถึงใช้ข้อมูลทางภาษา โดยใช้นโยบายและพฤติกรรมในการยกระดับการเรียนรู้หรือการใช้ภาษาที่สอง

นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการชาวต่างประเทศได้กล่าวถึงทฤษฎีกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

Nation (1990) ได้กล่าวไว้ว่าอัตราของการปรากฏคำศัพท์นั้นมีอัตราสูงและต่ำ คำศัพท์ที่มีความถี่ในการปรากฏสูงก็จะสามารถฝึกฝนโดยตรงผ่านการฝึกประกอบคำ การเดาคำศัพท์ การท่องตารางคำศัพท์หรือจากการเล่นเกมก็ได้ นอกจากนี้การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท การท่องจำคำศัพท์และการเรียนคำศัพท์จากคำอุปสรรค(prefix)และปัจจัย(suffix) เป็นกลวิธีการเรียนรู้ที่ใช้กันไม่มาก

Cohen (1990) กล่าวว่ากลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์มี 3 ประการใหญ่ ดังนี้ การจดจำ จดจ่อ ฝึกฝนคำศัพท์ นอกจากนี้ยังได้กล่าวว่าการนำคำศัพท์และสรรพสิ่งรอบตัวมาเชื่อมโยงเข้าด้วยกันจะช่วยให้การจดจำได้ดีขึ้น และการหาคำศัพท์จากพจนานุกรม การวิเคราะห์คำ การเรียนรู้รากศัพท์ ซึ่งเป็นกลวิธีที่ช่วยให้จดจ่อในการศึกษาคำศัพท์ได้อย่างดี นอกจากนี้การทำบัตรคำศัพท์ วิเคราะห์แบ่งชนิดคำจะช่วยสร้างความจำในการเรียนรู้คำศัพท์ให้แม่นยำขึ้น

2.2 นักวิชาการชาวไทยที่มีต่อนิยาม “กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา”

นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการชาวไทยที่ได้เสนอแนวความคิด นิยามเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ ได้แก่

สุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์ (2543, น.29) กล่าวถึงกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาโดยทั่วไป คือ วิธีการต่างๆ ที่ผู้เรียนแต่ละคนนำมาใช้ในการเรียนรู้ภาษาโดยมีการวางแผนล่วงหน้า และด้วยความตั้งใจ เพื่อช่วยให้เรียนรู้เร็วและง่ายขึ้น รวมทั้งมีความสนุกสนาน โดยที่วิธีการเหล่านั้นจะช่วยอำนวยความสะดวกในการรับข้อมูล ความรู้ การเก็บรักษา และนำออกข้อมูลใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

แพรวพรรณ พริ้งพร้อม (2551, น.8) กล่าวว่า กลยุทธ์การเรียนภาษา คือ กระบวนการทางความคิดที่ใช้วิจารณ์ญาณ รวมทั้งพฤติกรรมที่ผู้เรียนใช้อย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยช่วยในการแก้ปัญหา และเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ธีราภรณ์ พลายเล็ก (2555, น.11) กล่าวว่า กลยุทธ์การเรียนภาษา หมายถึง การกระทำหรือวิธีการต่างๆ ที่ผู้เรียนเลือกนำมาใช้ในการเรียนรู้ภาษา เพื่อสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ง่าย และมีประสิทธิภาพ นำไปใช้ถ่ายโอนในสถานการณ์ใหม่ๆ ได้

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า กลยุทธ์ทางการเรียนภาษา คือ วิธีการ กระบวนการคิด หรือพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนแต่ละคนนำมาใช้เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ให้ดีขึ้น รวดเร็วขึ้น โดยอาศัยเทคนิคการจำ การเก็บ และการประมวลผลนำข้อมูลมาใช้ เพื่อช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากนิยามกลวิธีการเรียนรู้ภาษา นำมาสู่การขยายความของนิยามความหมายกลวิธีการเรียนรู้ต่างๆ โดยจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษานั้นมีนักวิชาการมากมายได้แบ่งรูปแบบกลวิธีต่างๆ แตกต่างกันไป แต่จากการศึกษาและสำรวจพบว่ากลวิธีการเรียนรู้ภาษาหลัก ๆ นั้น ผู้วิจัยจะแบ่งออกเป็น 6 กลวิธีหลัก ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีปริชาน (Cognitive Strategies) คือ กระบวนการใช้ความรู้ความนึกคิด วิเคราะห์ ผักผ่อน รับและส่งข้อมูล และสร้างโครงสร้างสำหรับนำเข้าสู่ข้อมูลและผลที่ได้รับ สะสมสิ่งที่ได้เรียนมาและนำไปใช้ได้อย่างรวดเร็วแม่นยำ
2. กลวิธีอภิปริชาน (Metacognitive Strategies) การสรุปและเรียบเรียงความคิดสิ่งที่เรียนมาแล้ว โดยผ่านการจัดการวางแผนการเรียนรู้ ใฝ่ติดตาม และการประเมินผลการเรียนรู้
3. กลวิธีการชดเชย หรือการแก้ไขข้อบกพร่อง (Compensation Strategies) คือ การใช้การเดาจากสิ่งที่อ่านหรือได้ยิน นำมาทำความเข้าใจเอาชนะกับคำศัพท์ ความหมาย โดยใช้ภาษาแม่ของตนเองและภาษามือประกอบ
4. กลวิธีทางสังคม (Social Strategies) หมายถึง การปฏิสัมพันธ์กันโดยผ่านการสนทนา หรือหนังสือโต้ตอบ และการร่วมมือกับผู้อื่น
5. กลวิธีด้านการจดจำ (Memory Strategies) คือ การท่องจำซ้ำๆ การคาดเดาความหมายจากบริบท รวมทั้งการสร้างเชื่อมโยงในคำที่รู้จักอยู่แล้วกับคำใหม่ การแยกแยะจำคำศัพท์โดยแบ่งประเภท
6. กลวิธีทางอารมณ์ (Affective Strategies) หมายถึง เมื่อผู้เรียนประสบกับความยากลำบากในการเรียนก็ใช้การสร้างกำลังใจ แรงจูงใจ กระตุ้นตนเองให้มีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษา

2.3 ความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์

ในการเรียนภาษา ไม่ว่าจะ เป็นภาษาใดก็ตาม “คำศัพท์” เป็นส่วนที่สำคัญในการเรียนภาษา ถ้าหากว่านักศึกษาไม่มีความรู้หรือแนวคิดเกี่ยวกับคำศัพท์ ก็จะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการสื่อสาร และในกระบวนการเรียนภาษาจีนนั้น ผู้เรียนจะมีความเข้าใจความหมายอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ จำเป็นต้องเข้าใจและสามารถวิเคราะห์หลักในการใช้คำศัพท์เหล่านั้นได้ ดังเช่น 胡明扬 (Hu Mingyang, 1997) ได้กล่าวไว้ว่า “หากไม่มีไวยากรณ์เราก็ยังสามารถสื่อสารได้ แต่หากขาดคำศัพท์เราไม่สามารถที่จะสื่อสารได้” ดังนั้นปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาเป็นรากฐานสำคัญของการเรียนภาษา อีกทั้งไม่ควรที่จะมองข้ามการพัฒนาการใช้ความสามารถในการใช้ภาษา เนื่องจากคำศัพท์และความสามารถในการใช้ภาษานั้นมีส่วนสัมพันธ์และช่วยส่งเสริมกัน จึงมีความจำเป็นและสำคัญยิ่งที่จะต้องเข้าใจสภาพการเรียนรู้ปริมาณคำศัพท์และความสามารถในการใช้ภาษาจีนโดยรวม

Nation (1990) แสดงความเห็นว่าการที่จะเข้าใจคำศัพท์ในหนึ่งคำทั้งหมดนั้นจะต้องประกอบไปด้วย การสะกดคำ การออกเสียงอ่าน ความหมาย การประกอบคำ รูปแบบโครงสร้าง ไวยากรณ์ ภาษา การเชื่อมโยงและความถี่ของคำ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าในความเข้าใจคำศัพท์แต่ละคำนั้นต้องรู้ครบทั้งแปดด้าน มีความเข้าใจเพียงบางด้านก็ถือว่าใช้ได้

Laufer (1997) ได้กล่าวไว้ว่าคำศัพท์นั้นเป็นส่วนประกอบสำคัญอย่างหนึ่งอีกทั้งยังเป็นปัจจัยพื้นฐานในการสร้างความเข้าใจในการสื่อสาร อีกทั้งเป็นเครื่องแสดงความสามารถทางภาษาของผู้เรียน ดังนั้นหากผู้เรียนไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์ก็ยากที่จะสื่อสารได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ Nation(1990) ที่กล่าวว่า อุปสรรคสำคัญในการเรียนรู้คำศัพท์ประกอบด้วย 3 ด้านหลัก คือ ประสบการณ์ของผู้เรียน รูปแบบวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ และความยากของคำศัพท์

จากการรวบรวมปัญหาการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาจีนนั้น ได้ปรากฏข้อมูลปัญหามากมาย ซึ่งมีนักวิชาการชาวจีนจำนวนไม่น้อยที่เสนอแนวทางการพัฒนาและแก้ไขปัญหา โดย 胡明扬 (Hu Mingyang, 1997) เสนอว่าการพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนคำศัพท์ก่อนอื่นต้องเปลี่ยนแปลงแนวความคิดของผู้สอนของผู้เรียน โดยเฉพาะการที่เปรียบเทียบความหมายคำศัพท์คำต่อคำ หากมีการวิเคราะห์ทำความเข้าใจและใช้ให้ถูกต้องก็จะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ต่อมา 江新 (Jiang Xin, 1998) ได้กล่าวไว้ว่าการเรียนการสอนคำศัพท์นั้นไม่เพียงต่อแปลความหมายของคำศัพท์เท่านั้น หากแต่ควรประกอบกับบริบทแวดล้อม นอกจากนี้ 赵金铭 (Zhao Jinming, 2004, 2005) ยังสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาจีน ได้แก่ (1) อาจารย์ผู้สอนไม่มีความชัดเจนในการกำหนดปริมาณคำศัพท์ (2) ปัญหาด้านการคัดเลือกคำศัพท์ (3) ปัญหาด้านการปรากฏคำก่อน-หลังในตำราเรียน (4) ขาดความต่อเนื่องของการปรากฏคำนั้นซ้ำๆ (5) อาจารย์ผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในการเรียนการสอนคำศัพท์ (6) ผลงานวิจัยด้านการเรียนการสอนคำศัพท์มีไม่มาก

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนชาวไทย

2.4.1 งานวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศทั่วไปของผู้เรียนชาวไทย

ศุภลักษณ์ กฤษณานนท์ (2556) ศึกษาสำรวจการใช้กลยุทธ์การเรียนคำศัพท์ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยในระดับอุดมศึกษา ผลการสำรวจพบว่ากลยุทธ์ที่ผู้เรียนใช้มากที่สุดคือ กลยุทธ์ปริชาน รองลงมาคือกลยุทธ์การตัดสินใจ กลยุทธ์การจำ กลยุทธ์อภิปริชาน และกลยุทธ์ทางสังคม ซึ่งผู้เรียนระดับต้นจะใช้กลยุทธ์ในการเรียนคำศัพท์มากกว่าผู้เรียนชั้นกลาง

สุริยา หว่าหล้า และดร. นิสากร จารุมน (2557) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม พบว่าส่วนใหญ่ที่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 มีความรู้คำศัพท์ระดับ 1,000 คำ และการใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์อยู่ในระดับปานกลาง อีกทั้งผลวิจัยแสดงให้เห็นว่าการใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้คำศัพท์นั้นไม่ได้ส่งผลต่อระดับความรู้ด้านคำศัพท์

ผศ.ดร.สมพร โกมารทัต (2559) ได้ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ในกลุ่มสามสาขาวิชาคือภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น พบว่าการใช้กลยุทธ์การเรียน 6 ประเภท ใน 3 กลุ่มสาขาในภาพรวมโดยค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาในแต่ละกลุ่มสาขาวิชามีการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาที่ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงจะใช้กลยุทธ์ในการนำไปสู่ความสำเร็จมากที่สุด ซึ่งกลยุทธ์การเรียนภาษาต่างประเทศที่ส่งผลต่อความสำเร็จนั้น กลยุทธ์การจำมีความสำคัญมากที่สุด รองลงมาคือกลยุทธ์การนำไปสู่ความสำเร็จ กลยุทธ์การแก้ไขข้อบกพร่อง กลยุทธ์ทางสังคม กลยุทธ์ความรู้ ความเข้าใจ และกลยุทธ์ทางอารมณ์และความรู้สึกน้อยที่สุด

ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล (2559) ศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนเอกชนจังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้เรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไป กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาอังกฤษ และการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง

2.4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลการศึกษาวิจัยกลยุทธ์ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนสำหรับนักศึกษาต่างชาติ ซึ่งด้านการศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้อาเซียนสำหรับนักศึกษาต่างชาติ มีนักวิจัยหลายท่านทั้งในและต่างประเทศได้ทำการศึกษาวิเคราะห์กลยุทธ์การเรียนรู้อาเซียนทั้งนักศึกษาต่างชาติ และนักศึกษาชาวไทย ดังนี้

ยิ่งรัก ชุนชาติประเสริฐ (2546) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย โดยมีกลุ่มตัวอย่างวิจัยคือ นักศึกษาปริญญาตรีและปริญญาโท โดยสำรวจศึกษา 5 กลวิธี คือ กลวิธีด้านการจำ กลวิธีด้านความรู้ความเข้าใจ กลวิธีการจดเขียนข้อบกพร่อง กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จ และ กลวิธีด้านอารมณ์และสังคม พบว่า กลวิธีการจดเขียนข้อบกพร่อง กลวิธีด้านอารมณ์และสังคม และ กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จเป็นกลยุทธ์ที่ใช้มากเป็นสามอันดับแรก

李雅梅 (Li Yamei, 2008) ทำการสำรวจกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาไทย ระดับชั้นปีที่1-3 มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง โดยใช้แบบสำรวจและแบบทดสอบโดยอ้างอิงจากแนวคิดของChamot (1990) พบว่า นักศึกษาขาดความรู้ทางด้านการใช้กลยุทธ์การเรียนคำศัพท์ เพศ ระดับชั้นปีของนักศึกษา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กลยุทธ์การจำเป็นกลยุทธ์ที่ใช้บ่อย รองลงมาคือกลยุทธ์ปริชาน กลยุทธ์อภิปริชาน และกลยุทธ์ทางอารมณ์ และนักศึกษาปีที่1และ3 มีอัตราการใช้กลยุทธ์ค่อนข้างสูง

林佳心 (Lin Jiaxin, 2016) ศึกษาวิจัยพฤติกรรมการเรียนภาษาจีนโดยอ้างอิงตามเกณฑ์การวัดของOxford พบว่า นักศึกษาไทยใช้พฤติกรรมการเรียนภาษาจีนค่อนข้างปกติ แต่ไม่ได้ใช้บ่อย นอกจากนี้ยังมีการเปรียบเทียบการใช้กลยุทธ์ในการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศไทย และในปักกิ่ง พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในประเทศไทยใช้พฤติกรรมการเรียนภาษาจีนมากกว่า นักศึกษาที่ศึกษาที่ปักกิ่ง และกลยุทธ์ที่นักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศไทยใช้ในการเรียนภาษาสูงที่สุดคือ กลยุทธ์ทางอารมณ์ และกลยุทธ์ปริชานเป็นกลยุทธ์ที่ใช้บ่อยที่สุด ส่วนการใช้กลยุทธ์ของนักศึกษาที่ศึกษาที่ปักกิ่งพบว่า กลยุทธ์ทางสังคมใช้มากที่สุด และกลยุทธ์ปริชานเป็นกลยุทธ์ที่เลือกใช้บ่อยที่สุด และยังพบว่านักศึกษาที่สอบได้ HSKในระดับ 3-4 ใช้กลยุทธ์ในการเรียนมากกว่าผู้ที่สอบได้ HSK ระดับ5-6 และยังมีการสำรวจผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จที่ศึกษาในประเทศไทยยังพบว่าใช้กลยุทธ์ทางอารมณ์อยู่ในระดับสูง และไม่ค่อยเลือกใช้กลยุทธ์การจดเขียน ส่วนผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จที่ปักกิ่งจะใช้กลยุทธ์ทางสังคมมาก และไม่ค่อยใช้กลยุทธ์ทางการจำ

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาชาวต่างชาติ มีนักวิจัยทั้งชาวจีนและชาวต่างชาติได้ทำการวิจัย ดังนี้

樊晓培 (Fan Xiaopei, 2011) ศึกษาวิจัยพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาต่างชาติในระดับต้น จากผลวิจัยพบว่า จำนวนประชากรในระดับความรู้ที่ต่างกันใช้กลวิธีในการเรียนคำศัพท์เป็นจำนวนมาก โดยผู้เรียนระดับต้นใช้กลวิธีด้านทรัพยากรสูง แต่กลับใช้กลวิธีเชิงยืดหยุ่นในระดับต่ำ และ

ผู้เรียนมีปัญหาด้านปริมาณคำศัพท์น้อย จึงเป็นสาเหตุให้เลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยการค้นหาคำจากพจนานุกรมในระดับที่สูง

占艳怡 (Zhan Yanyi, 2011) ได้ดำเนินการสำรวจนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาจีนระดับกลางจำนวน 72 คน ของมหาวิทยาลัยฟู้ตัน โดยได้วิเคราะห์ลักษณะเด่นในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาชาวญี่ปุ่นและเกาหลี พบว่า กลวิธีที่นักศึกษาชาวเกาหลีใช้มากที่สุดคือ กลวิธีอธิบาย และชาวญี่ปุ่นใช้มากที่สุดคือ กลวิธีปริชาน ซึ่งจากกลวิธีอธิบายนั้น กลวิธีย่อยที่นักศึกษาใช้มากที่สุดคือ การใช้กลวิธีการจัดการ ซึ่งนักศึกษาชาวเกาหลีใช้มากกว่าชาวญี่ปุ่น และสำหรับกลวิธีปริชานนั้น นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้กลวิธีการเรียนรู้ตามลำดับดังนี้ กลวิธีการใช้พจนานุกรม > กลวิธีการเดาคำศัพท์ > กลวิธีการจดจำ > กลวิธีการจดบันทึก

陈黎 (Chen Li, 2011) ศึกษาวิจัยการเรียนรู้คำศัพท์จากนักศึกษาต่างชาติชาวอเมริกันโดยใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบความรู้ รวมถึงการสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิจัยพบว่า 1) กลวิธีอธิบายและกลวิธีปริชานเป็นกลวิธีที่นักศึกษาชาวอเมริกันใช้กันโดยทั่วไป โดยกลวิธีปริชานมีความถี่ในการใช้สูง 2) จากผลสำรวจการใช้กลวิธีอธิบาย พบว่า ผู้เรียนมักจะใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ (Active Learning) และการใช้กลวิธีปริชานนั้น ผู้เรียนจะใช้ การเรียนผ่านบริบทเดาคำความหมายคำศัพท์จากความรู้ที่เรียนมา การใช้พจนานุกรม เป็นต้น 3) การเรียนรู้คำศัพท์ในเชิงลึกของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับการใช้กลวิธีอธิบาย และกลวิธีปริชาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4) กลวิธีทางสังคมหรือทางอารมณ์นั้นมีส่วนช่วยส่งเสริมในการเรียนรู้คำศัพท์เชิงลึกไม่มาก แต่มีประโยชน์อย่างมากช่วยส่งเสริมเพิ่มความสนใจในการเรียนภาษาจีน โดยการนำคำศัพท์ที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวัน

王红霞 (Wang Hongxia, 2012) ศึกษาวิจัยนักศึกษาต่างชาติชาวอเมริกันที่เรียนภาษาจีนในระดับกลางเปรียบเทียบการนักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ประกอบกับการวิเคราะห์จากกรณีศึกษา โดยผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาชาวจีนและชาวอเมริกันที่เรียนภาษาที่สองนั้นโดยรวมจะใช้กลวิธีปริชานมากกว่าการใช้กลวิธีทางสังคมหรือทางอารมณ์ และกลวิธีการประยุกต์ใช้กับแหล่งทรัพยากรที่มี คือ นักศึกษาชาวอเมริกันจะเน้นไปที่ทำคู่มือทางภาษา เรียนรู้จากการที่ปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนกับผู้อื่น 2) ปัจจัยสำคัญที่เกิดความแตกต่างระหว่างผู้เรียนภาษาที่สองของทั้งชาวจีนและอเมริกันคือ สภาพแวดล้อมในการเรียน ภูมิหลังทางการศึกษาและระดับความสามารถทางภาษา 3) ผู้เรียนในระดับสูงจะให้ความสำคัญกับการประยุกต์ใช้ทรัพยากรที่มี ไม่ค่อยใช้กลวิธีการจดบันทึก แต่ผู้เรียนในระดับต้นจะให้ความสำคัญกับการค้นคว้าและทบทวนด้วยตนเอง และใช้วิธีการจดบันทึก เป็นต้น

杨彧 (Yang Yu, 2012) ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาชาวต่างชาติอเมริกัน โดยสำรวจกลวิธีการเรียนรู้ที่ใช้เป็นประจำ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมักใช้กลวิธี

ปรีชาน กลวิธีเชิงยืดหยุ่นและกลวิธีทางอารมณ์ในการเรียนรู้ แต่จะเลือกใช้กลวิธีทางทรัพยากรและ กลวิธีอภิปริษานค่อนข้างน้อย นอกจากนี้ยังพบว่ากลวิธีทางอารมณ์และกลวิธีอภิปริษาน กลวิธีปรีชาน กลวิธีเชิงยืดหยุ่น รวมถึงกลวิธีอภิปริษานและกลวิธีปรีชาน กลวิธีทางทรัพยากรและกลวิธีเชิงยืดหยุ่นมี ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

陈淼 (Chen Miao, 2016) ได้ทำการเปรียบเทียบสรุปผลเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีนของนักศึกษาต่างชาติ โดยส่วนใหญ่ผู้เรียนชาวต่างชาตินิยมใช้กลวิธีปรีชาน(cognitive strategies) และกลวิธีอภิปริษาน(metacognitive strategies) ค่อนข้างมาก แต่กลวิธีทางสังคม/ อารมณ์จะไม่ค่อยได้รับความสำคัญ แต่ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จจะใช้กลวิธีอภิปริษาน และ กลวิธีทางสังคม/อารมณ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ค่อนข้างมาก

朱祺 (Zhu Qi, 2017) ทำการศึกษาเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษา ต่างชาติที่มีแวลดล้อมภาษาจีนเป็นต้นกำเนิดทางภาษา กับชาวต่างชาติที่ไม่ได้เกิดจากแวลดล้อมทาง ภาษาจีน โดยการศึกษาวิจัยนี้ได้ใช้แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ทัศนคติของผู้เรียนทั้งสองกลุ่ม ซึ่ง มีสมมติฐานว่าสภาพแวลดล้อมภูมิหลังทางภาษาและวัฒนธรรม เพศ ตลอดจนระดับทางภาษาจีนจะมี ผลกระทบต่อทัศนคติในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ผลปรากฏว่า 1) ผู้เรียนโดยทั่วไปมักเรียนรู้ คำศัพท์จากการใช้บริบททางภาษา ไม่ใช่การท่องจำ แต่ผู้เรียนที่ไม่ได้เกิดจากแวลดล้อมทางภาษาจีนมี แนวคิดในการท่องจำคำศัพท์น้อย 2) นักศึกษาต่างชาติที่มีแวลดล้อมภาษาจีนเป็นต้นกำเนิดทางภาษามี การใช้กลวิธีการวางแผนล่วงหน้า การติดตามตรวจสอบการเรียนรู้ และประเมินตนเอง 3) นักศึกษา ชาวเกาหลีและญี่ปุ่นมักใช้วิธีการจดบันทึก การใช้พจนานุกรม และการจดจำ ส่วนผู้เรียนที่ไม่ได้เกิด จากแวลดล้อมทางภาษาจีนมักใช้กลวิธีด้านการเชื่อมโยง และการเดาค่อนข้างมาก 4) เพศที่ต่างกันของ ผู้เรียนชาวต่างชาติมีการใช้กลวิธีการจัดการเรียนรู้คำศัพท์และกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 5) การเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลายจะขึ้นอยู่กับระดับการ เรียนภาษาจีนของผู้เรียน

谢婧怡 (Xie Jingyi, 2017) ศึกษาจากแนวคิดของ Oxford ในการจัดทำตารางการ ใช้ กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ และออกแบบแบบทดสอบในการวิเคราะห์หาค่าความสัมพันธ์ของความรู้ คำศัพท์ในเชิงกว้างและความรู้ในเชิงลึก รวมทั้งวิเคราะห์หาค่าความแตกต่างทางสถิติระหว่างกลุ่ม ผู้เรียนที่มีคะแนนสูงและกลุ่มที่มีคะแนนต่ำ ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้เรียนระดับกลางส่วนใหญ่ มักใช้กลวิธีทางสังคมในการเรียนรู้คำศัพท์ 2) กลวิธีอภิปริษานและคะแนนความรู้คำศัพท์ในเชิงกว้างมี ความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่กลวิธีทางสังคมมีความสัมพันธ์กับคะแนนความรู้ คำศัพท์ในเชิงกว้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3) กลวิธีปรีชาน กลวิธีชดเชย กลวิธีทางสังคมมี ความสัมพันธ์กับคะแนนความรู้คำศัพท์ในเชิงกว้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4) กลุ่มที่มีความรู้คำศัพท์

ในเชิงลึกมีการใช้กลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความแตกต่างจากกลุ่มที่มีความรู้คำศัพท์ในเชิงกว้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาชาวต่างชาติ ยังมีนักวิจัยทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของ นักศึกษาชาวไทย ดังนี้

赵明慧 (Zhao Minghui, 2012) พบว่าการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยกลยุทธ์ที่ใช้บ่อยที่สุดคือ กลยุทธ์ปริชาน รองลงมาคือ กลยุทธ์การจำ กลยุทธ์ทางสังคม กลยุทธ์การชดเชย กลยุทธ์ทางความรู้สึกอารมณ์ และการใช้กลยุทธ์อภิปริชานเป็นกลยุทธ์ที่ นักศึกษาเลือกใช้น้อยที่สุด เนื่องจากนักศึกษาชาวไทยไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมทางการเรียนภาษาที่ดี จึงจำเป็นต้องอาศัยการเรียนการสอนในห้องเรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นจึงเลือกที่ใช้กลยุทธ์ปริชานและกล ยุทธ์การจำเป็นอันดับต้นๆ

敬峥 (Jing Zheng, 2012) สำนวการใช้กลยุทธ์การเรียนคำศัพท์จากนักศึกษาปีที่ 2 และ3 จากมหาวิทยาลัยทักษิณและวลัยลักษณ์ พบว่ากลยุทธ์ที่นักศึกษาใช้มากที่สุดคือ กลยุทธ์การจัดการ ติดตามตรวจสอบการเรียนรู้ตนเอง กลยุทธ์การจำแบบซ้ำและกลยุทธ์ทางภาษาแม่ ส่วนกลยุทธ์ที่ใช้ไม่ บ่อยคือ กลยุทธ์การคิดแบบเชื่อมโยง กลยุทธ์การจดบันทึก และกลยุทธ์การเดา นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เรียนชาวไทยยังไม่ให้ความสำคัญกับกลยุทธ์การเรียนมากเท่าที่ควร และใช้กลยุทธ์เพียงด้านเดียว ขาดความหลากหลาย

潘菊香 (Pan Juxiang, 2013) พบว่ากลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจภาษาจีนของนักศึกษา ต่างชาติชาวไทย กลยุทธ์ที่ใช้บ่อยที่สุด คือกลยุทธ์การชดเชยแก้ไขข้อบกพร่อง ซึ่งการหาคำศัพท์ใน พจนานุกรมใช้บ่อยที่สุด รองลงมาคือกลยุทธ์การเชื่อมโยงเครือข่าย การเดา และน้อยที่สุดคือกลยุทธ์ การแต่งประโยค โดยนักศึกษาแต่ละมหาวิทยาลัยใช้กลยุทธ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่เพศ ระดับ ความรู้ทางภาษาจีน ระดับชั้นปี รวมทั้งการมีเชื้อสายชาวจีนมีผลต่อการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจ อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งนักศึกษาที่มีระดับความรู้ทางภาษาจีนที่สูงจะมีการใช้กลยุทธ์ที่หลากหลาย และ ระดับชั้นปีที่น้อยจะใช้กลยุทธ์ในการจำมากกว่าระดับชั้นปีที่สูง และนักศึกษาที่เคยเรียนภาษาจีนมา ก่อนมักจะใช้กลยุทธ์ทางสังคมมากกว่าผู้ที่ไม่เคยเรียนมาก่อน

โชติกานต์ ใจบุญ (2558) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาจีน ซึ่งพบว่าปัญหา การเรียนการสอนคำศัพท์ส่วนใหญ่คือนักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจ ภาษาจีน โดยงานวิจัยชิ้นนี้ได้เสนอแนะให้การเรียนการสอนคำศัพท์ใช้กลยุทธ์การจำซึ่งจะช่วย กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความอยากเรียนมากขึ้น และสามารถประยุกต์ใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในการสอน คำศัพท์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนภาษาจีน

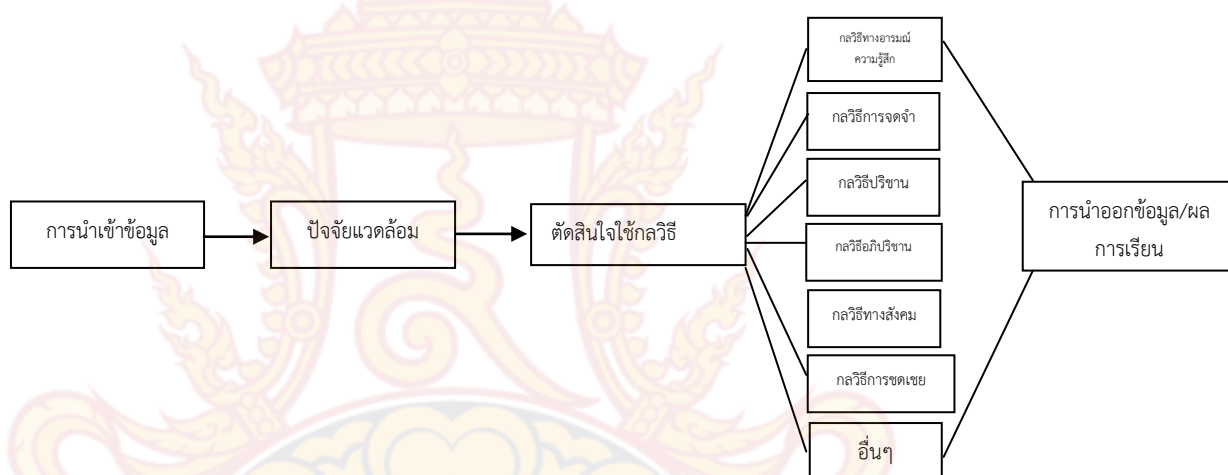
Nujaree Suttiphan (2015) ได้ศึกษาสำรวจกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยกลุ่มตัวอย่างน.ศ.เป็นนักศึกษาสาขาวิชาจีน ม.วลัยลักษณ์จำนวน 40 คน พบว่า นักศึกษาปีที่3 ใช้กลยุทธ์ทางสังคมมากที่สุด รองลงมาคือ กลยุทธ์ปริชาน และกลยุทธ์การชดเชยข้อบกพร่อง และกลยุทธ์ที่นักศึกษาใช้น้อยที่สุดคือ กลยุทธ์ทางอารมณ์ และจากการสำรวจปริมาณคำศัพท์โดยนักศึกษาส่วนหนึ่งมีปริมาณคำศัพท์อยู่ระหว่าง2300-4400 คำ โดยในจำนวนนี้นักศึกษาที่มีปริมาณคำศัพท์มากที่สุดอยู่ที่ 4765 คำ โดยเป็นนักศึกษาไทยที่มีเชื้อสายจีน นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ งานวิจัยชิ้นนี้ยังได้เสนอแนะให้มีการพัฒนาการเรียนการสอนและสร้างความตระหนักรู้ ความเข้าใจในการใช้กลยุทธ์ในการเรียนคำศัพท์มากยิ่งขึ้น

นาริรัตน์ วัฒนเวฬุ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยพบว่าระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ที่นักศึกษาใช้บ่อย ได้แก่ กลวิธีการเสริมและทดแทน กลวิธีเชิงอภิปัญญา และกลวิธีเชิงพุทธิปัญญา เมื่อเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน นักศึกษาที่มีและไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนกลางก่อนเข้าศึกษาในสาขาวิชาภาษาจีน มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาจีนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่มีระดับการใช้กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาจีนและกลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้ไม่แตกต่างกัน แต่มีระดับการใช้กลวิธีการนำคำศัพท์ภาษาจีนไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ภาพ 1 แนวความคิดกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของ Oxford(1990)

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องทั้งหมดพบว่า แนวความคิดทางกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของ Oxford ได้เป็นที่ยอมรับ และใช้กันอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะนำไปใช้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามรายละเอียดภาพ 1 โดยแบ่งเป็นกลยุทธ์โดยตรงและโดยอ้อม ซึ่งรวมถึงกลวิธีการจำ กลวิธีทางปริชาน กลวิธีการเสริมและการทดแทน กลวิธีอภิปริชาน กลวิธีเชิงวิภาพหรือด้านจิตพิสัย และกลวิธีด้านสังคม ซึ่งในแต่ละกลยุทธ์จะมีกลยุทธ์ที่โดดเด่นละเอียดตามสภาวะวิสัย ซึ่งองค์ประกอบและกระบวนการที่ทำให้เกิดการใช้กลวิธีเริ่มจากการนำเข้าสู่ข้อมูล ปัจจัยแวดล้อมที่ส่งผลต่อการตัดสินใจ จนกระทั่งการเลือกใช้กลวิธีและนำออกผลข้อมูลดังภาพ 2

ภาพ 2 กระบวนการนำเข้า-ส่งออกข้อมูลในการใช้กลวิธีทางการเรียนภาษา

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยมีความเห็นว่า กลวิธีการเรียนรู้ไม่เพียงเป็นแค่รูปแบบวิธีเทคนิคการเรียน หากแต่ยังช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนได้ชัดเจนอีกด้วย และยังสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการเรียนภาษา อิทธิพลการชี้แนะในการเรียนการสอนของอาจารย์ ซึ่งปัจจัยทั้งหลายมีผลกระทบต่อผลการเรียนของผู้เรียนด้วย ถึงแม้ว่าจะมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากมาย แต่งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนนั้นมีปรากฏให้เห็นน้อยมาก งานวิจัยที่เคยปรากฏอยู่นั้นจะมีการสำรวจเพียงแค่นักศึกษาบางระดับชั้นปี การสำรวจให้ครอบคลุมทุกระดับชั้น และแบ่งกลุ่มตามระยะเวลาการศึกษายังไม่มีปรากฏมาก อีกทั้งจากผลการเรียนของนักศึกษาในปัจจุบันก็จะสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนยังขาดความรู้ความเข้าใจ และความตระหนักถึงการใช้กลวิธีในการเรียนคำศัพท์เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนไม่น้อย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมุ่งหวังที่จะศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อช่วยพัฒนาและเพิ่มศักยภาพในการเรียนการสอน รวมทั้งยังสามารถใช้เป็นแหล่งอ้างอิงข้อมูลให้แก่กวิจัยในอนาคตที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

บทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย โดยแบ่งตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ คือ กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หมายถึง นักศึกษาที่เพิ่งแรกเข้าศึกษา ซึ่งในที่นี่มีส่วนหนึ่งที่มีความรู้พื้นฐานภาษาจีนมาแล้ว กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2-3 หมายถึง นักศึกษาที่มีความรู้ภาษาจีนในระดับหนึ่งแล้ว และกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักศึกษาเรียนชั้นปีสุดท้าย กำลังจะสำเร็จการศึกษา โดยการศึกษาในครั้งนี้ได้เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ซึ่งผู้วิจัยพิจารณาสำรวจจากผู้เรียนทุกชั้นปี จำนวนทั้งสิ้น 134 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ ระดับชั้นปี อายุ ระดับความสามารถทางภาษาจีน โดยระดับชั้นปีจะแบ่งเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มเรียนชั้นปีที่ 1 หรือปีแรกเข้าศึกษา กลุ่มที่ 2 คือ ชั้นปีที่ 2-3 กลุ่มผู้เรียนที่อยู่ในช่วงกำลังศึกษาและปรับตัว และกลุ่มที่ 3 กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 กลุ่มที่เตรียมสำเร็จการศึกษา
2. ตัวแปรตาม คือ กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ โดยแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้แบบ
อัตราส่วนประเมินค่า Rating Scales ซึ่งมีให้เลือก 5 ระดับ ตามระดับการปฏิบัติหรือความคิดเห็น
ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีน้ำหนักดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติทุกครั้ง
- 4 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติบ่อยครั้ง
- 3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติเป็นบางครั้ง
- 2 คะแนน หมายถึง ไม่ค่อยปฏิบัติ
- 1 คะแนน หมายถึง ไม่เคยปฏิบัติเลย

ทั้งนี้แต่ละข้อคำถามสามารถแบ่งออกได้เป็น 6 ด้าน รวมทั้งสิ้น 40 ข้อ ได้แก่

- 1) กลวิธีด้านการจดจำ จำนวน 5 ข้อ คือ ข้อ 1-5
- 2) กลวิธีปริชาน จำนวน 17 ข้อ คือ ข้อ 6-22
- 3) กลวิธีการชดเชย จำนวน 2 ข้อ คือ ข้อ 22-24
- 4) กลวิธีอภิปริชาน จำนวน 6 ข้อ คือ ข้อ 25-30
- 5) กลวิธีทางอารมณ์ จำนวน 7 ข้อ คือ ข้อ 30-36
- 6) กลวิธีทางสังคม จำนวน 3 ข้อ คือ ข้อ 37-40

ส่วนที่ 3 คำถามปลายเปิดให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

2.2 วิธีการสร้างเครื่องมือ

สร้างแบบสอบถามโดยอ้างอิงจากกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของ Oxford และปรับให้เข้ากับ
บริบทของผู้เรียน จากนั้นหาค่า IOC โดยผู้เชี่ยวชาญจากการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม
การวิจัย ซึ่งในการตรวจสอบIOC นั้นคือ การวัดหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม หรือค่า
สอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ หรือเนื้อหา (IOC : Index of item objective
congruence) สำหรับงานวิจัยฉบับนี้ได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านสาขาวิชาภาษาจีน จำนวน 5 ท่านทำ
การตรวจสอบหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความเข้าใจ ความเหมาะสมใน
คำถาม รวมทั้งการสื่อความหมายตรงตามวัตถุประสงค์ โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาให้
คะแนนการตรวจพิจารณาข้อคำถาม ตามระดับเกณฑ์ ดังนี้

- คะแนน +1 คือ ผู้ประเมินแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
- คะแนน 0 คือ ผู้ประเมินไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์
- คะแนน -1 คือ ผู้ประเมินแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

จากนั้นให้นำผลคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC ตามสูตร โดยมีเกณฑ์ใน
การคัดเลือกข้อคำถามดังนี้ สำหรับข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 มีค่าความเที่ยงตรงใช้ได้

ส่วนข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ต้องพิจารณาปรับปรุง หรือตัดออก ซึ่งจากผลการตรวจสอบพบว่าข้อคำถามจาก 40 ข้อ มีค่าคะแนนเท่ากับ 1 จำนวน 28 ข้อ ค่าคะแนนเท่ากับ 0.80 จำนวน 8 ข้อ ค่าคะแนนเท่ากับ 0.60 จำนวน 2 ข้อ และค่าคะแนนเท่ากับ 0.40 จำนวน 2 ข้อ ซึ่งได้ทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงข้อคำถามที่มีค่าคะแนนต่ำกว่า 0.50

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำแบบสอบถามที่ไปปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปแจกเพื่อทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 59 คน เพื่อหาค่าสถิติความเชื่อมั่น (Reliability) คือค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach โดยได้ค่าความน่าเชื่อถือ เท่ากับ 0.978

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.978	40

2. ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยแจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษาศาสาวิชาภาษาจีน ชั้นปี 1-4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ในภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 เป็นระยะเวลา 1 เดือน

3. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

4. สอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการแบบสุ่ม จำนวนชั้นปีละ 5 คน โดยใช้ระยะเวลาสัมภาษณ์จำนวน 5-10 นาที เพื่อนำผลมาประกอบการวิเคราะห์หาสาเหตุ โดยมีการตั้งประเด็นคำถามหลักให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ซึ่งคำถามที่สัมภาษณ์มีทั้งหมด 5 ข้อ ได้แก่

- นักศึกษาชอบกลวิธีใดในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนมากที่สุด เพราะอะไร
- เมื่อใดที่นักศึกษาใช้กลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนดังกล่าว
- นักศึกษามีกลวิธีหรือเทคนิคการเรียนรู้หรือจดจำคำศัพท์อื่นๆอย่างไร
- นักศึกษาคิดว่าปัญหาและอุปสรรคในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนคืออะไร
- เมื่อพบเจอคำศัพท์ที่ไม่เคยเรียนมาก่อน นักศึกษามีวิธีการอย่างไรในการตีความหมายในบริบทนั้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามทั้งหมดจำนวน 134 ชุด มาทำการวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อเปรียบเทียบหาความแตกต่างทางสถิติ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) และค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว(One-Way ANOVA)

2. ทดสอบว่า ตัวแปรต้นมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม หมายถึงกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีน และปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและส่งเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient(r) และค่าไคสแควร์ (Chi-square)

3. ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยที่ได้จากการคำนวณ ผู้วิจัยกำหนดความหมายของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ต่อไปนี้

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมายกลวิธีการเรียนรู้ภาษา
4.50 -5.00	ปฏิบัติมากที่สุด
3.50 -4.49	ปฏิบัติมาก
2.50 -3.49	ปฏิบัติปานกลาง
1.50 -2.49	ปฏิบัติน้อย
1.00 -1.49	ปฏิบัติน้อยที่สุด

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

งานวิจัยครั้งนี้ได้ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้การสำรวจข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายที่กำหนดไว้ และวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งใช้การวิจัยเอกสาร รวมไปถึงใช้การรวบรวมข้อมูลทางสถิติพรรณนา และการทดสอบสมมติฐานการวิจัย การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน การทดสอบความเป็นอิสระหรือความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวหรือไคสแควร์ (Chi-square) รวมทั้งหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient(r) ค่าสถิติร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อเปรียบเทียบหาความแตกต่างทางสถิติ

บทที่ 4

ผลการวิจัย/ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีชั้นปีที่ 1-4 สามารถแสดงผลได้ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมและประมวลผลข้อมูลทั่วไปของประชากรตัวอย่างจากแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปี อายุ มีเชื้อสายจีนหรือไม่ ระยะเวลาที่เรียนภาษาจีน รวมถึงระดับความรู้ทางภาษาจีน (HSK) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	15	11.2
หญิง	119	88.8
รวม	134	100
2. ระดับชั้นปี		
ชั้นปีที่ 1	23	17.2
ชั้นปีที่ 2	27	20.1
ชั้นปีที่ 3	39	29.1
ชั้นปีที่ 4	45	33.6
รวม	134	100
3. อายุ		
18 ปี	8	6
19 ปี	19	14.2
20 ปี	28	20.9
21 ปี	38	28.4
22 ปี	33	24.6

22 ปีขึ้นไป	8	6
รวม	134	100
4. เชื้อสายจีน		
ใช่	71	53
ไม่ใช่	63	47
รวม	134	100
5. ระยะเวลาที่เรียนภาษาจีน		
ต่ำกว่า 1 ปี	1	0.7
1-2 ปี	4	3
3-4 ปี	40	29.9
5-6 ปี	50	37.3
7-8 ปี	23	17.2
8 ปีขึ้นไป	16	11.9
อื่น ๆ	-	-
รวม	134	100
6. ความสามารถในการสอบวัดระดับทางภาษาจีน		
เคยสอบHSK	84	62.7
ไม่เคยสอบHSK	50	37.3
รวม	134	100
7. หากเคยสอบวัดระดับ ระดับใด		
ระดับ 2	2	1.5
ระดับ 3	3	2.2
ระดับ 4	74	55.2
ระดับ 5	5	3.7
รวม	84	62.7

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มประชากรตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 134 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ระดับชั้นปีที่ 1 - 4 โดยจำแนกเป็น เพศชาย จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 และเพศหญิง จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 88.8

สำหรับระดับชั้นปี แบ่งออกเป็น ชั้นปีที่ 1 จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 ชั้นปีที่ 2 จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 20.1 ชั้นปีที่ 3 จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 29.1 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 33.6

ช่วงอายุ แบ่งออกเป็น อายุ 18 ปี ร้อยละ 6 อายุ 19 ปี ร้อยละ 14.2 อายุ 20 ปี ร้อยละ 20.9 อายุ 21 ปี ร้อยละ 28.4 อายุ 22 ปี ร้อยละ 24.6 และ อายุ 22 ปีขึ้นไป ร้อยละ 6 นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 53 หรือจำนวน 71 คน มีเชื้อสายจีน เป็นผู้ที่ไม่มีเชื้อสายจีน คิดเป็นร้อยละ 43 หรือจำนวน 63 คน

สำหรับระยะเวลาที่เรียนภาษาจีน ส่วนมากกลุ่มตัวอย่างเรียนมาแล้วเป็นระยะเวลา 5-6 ปี จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3 ระยะเวลา 3-4 ปี เป็นจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 ระยะเวลา 7-8 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 เรียนเป็นระยะเวลา 8 ปีขึ้นไป จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 11.9 และเรียน 1-2 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 3 และต่ำกว่า 1 ปี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7

นอกจากนี้ ส่วนใหญ่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างเคยสอบ HSK ระดับ 4 จำนวนถึง 74 คน หรือ ร้อยละ 55.2 และสำหรับความคิดเห็นในการเรียงลำดับความสำคัญของทักษะภาษาทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 ให้ความสำคัญของทักษะการฟังมาเป็นอันดับแรก รองลงมาคือ ทักษะการพูด จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7 และทักษะการเขียน จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 6.2 และลำดับสุดท้าย คือ ทักษะด้านการอ่าน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 5.3

การเรียงลำดับความสำคัญของทักษะ

	Responses		Percent of Cases
	N	Percent	
การฟัง	75	55.8%	55.8%
การพูด	44	32.7%	32.7%
การอ่าน	7	5.3%	5.3%
การเขียน	8	6.2%	6.2%
Total	134	100.0%	100.0%

a. Dichotomy group tabulated at value 1.

2. กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยแสดงผลเป็นค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(SD) โดย แยกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มเรียนชั้นปีที่ 1 หรือปีแรกเข้าศึกษา กลุ่มที่ 2 คือ ชั้นปีที่ 2-3 คือ กลุ่ม ผู้เรียนที่อยู่ในช่วงศึกษาและปรับตัว และกลุ่มที่ 3 หมายถึง กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 กลุ่มที่เตรียมสำเร็จการศึกษา โดยมีผลปรากฏ ดังนี้

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนกลุ่ม นักศึกษาชั้นปีที่ 1

รูปแบบกลวิธี	N	\bar{x}	S.D.	ระดับการใช้
1. กลวิธีด้านการจดจำ	23	3.07	.52	ปานกลาง
2. กลวิธีปริชาน	23	3.17	.69	ปานกลาง
3. กลวิธีการชดเชย	23	3.37	.91	ปานกลาง
4. กลวิธีอภิปริชาน	23	3.25	.63	ปานกลาง
5. กลวิธีทางอารมณ์	23	3.39	.85	ปานกลาง
6. กลวิธีทางสังคม	23	3.38	.81	ปานกลาง
รวม	23	3.27	.57	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.2 พบว่า การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.27$) โดยพิจารณารูปแบบกลวิธีตามรายด้าน พบว่า การใช้กลวิธีการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน โดยจากข้อมูลเรียงจากมากไปน้อย พบว่า ลำดับแรก คือ กลวิธีทางอารมณ์ ($\bar{x} = 3.39$) ลำดับที่ 2 กลวิธีทางสังคม ($\bar{x} = 3.38$) ลำดับที่ 3 คือ กลวิธีการชดเชย ($\bar{x} = 3.37$) ลำดับที่ 4 กลวิธีอภิปริชาน ($\bar{x} = 3.25$) ลำดับที่ 5 กลวิธีปริชาน ($\bar{x} = 3.17$) และลำดับสุดท้าย คือ กลวิธีด้านการจดจำ ($\bar{x} = 3.07$)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ไม่ แตกต่างกันมาก แต่พบว่ากลวิธีการสอนชดเชย (S.D.=.91) มีความแตกต่างกับระดับการใช้กลวิธีอื่นๆ

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนกลุ่ม นักศึกษาชั้นปีที่ 2-3

รูปแบบกลวิธี	N	\bar{x}	S.D.	ระดับการใช้
1. กลวิธีด้านการจดจำ	66	3.29	.54	ปานกลาง
2. กลวิธีปริชาน	66	3.30	.50	ปานกลาง
3. กลวิธีการชดเชย	66	3.70	.85	มาก

รูปแบบกลวิธี	N	\bar{x}	S.D.	ระดับการใช้
4. กลวิธีอภิปราย	66	3.29	.55	ปานกลาง
5. กลวิธีทางอารมณ์	66	3.44	.61	ปานกลาง
6. กลวิธีทางสังคม	66	3.49	.74	ปานกลาง
รวม	66	3.41	.49	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.3 พบว่า การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2-3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.41$) แต่เมื่อพิจารณารูปแบบกลวิธีตามรายด้าน พบว่า การใช้กลวิธีการ ชดเชย มีระดับมาก ($\bar{x} = 3.70$) นอกจากนั้นข้อมูลเรียงจากมากไปน้อย พบว่า ลำดับถัดมา คือ กลวิธีทาง สังคม ($\bar{x} = 3.49$) ลำดับที่ 3 กลวิธีทางอารมณ์ ($\bar{x} = 3.44$) ลำดับที่ 4 คือ กลวิธีปริยาย ($\bar{x} = 3.30$) และ ลำดับสุดท้าย คือ กลวิธีด้านการจดจำและกลวิธีอภิปรายอยู่ในระดับเท่ากัน ($\bar{x} = 3.29$)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 2-3 มีการใช้กลวิธีการชดเชยในระดับมากกว่ากลวิธีอื่นๆ เนื่องจากใช้วิธีการจำคำศัพท์มาเปรียบเทียบและทำความเข้าใจด้วยตนเอง และรับรู้ถึงความผิดพลาดและนำมาพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษาจีน

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4

รูปแบบกลวิธี	N	\bar{x}	S.D.	ระดับการใช้
1. กลวิธีด้านการจดจำ	45	3.33	.57	ปานกลาง
2. กลวิธีปริยาย	45	3.36	.48	ปานกลาง
3. กลวิธีการชดเชย	45	3.57	.77	มาก
4. กลวิธีอภิปราย	45	3.40	.59	ปานกลาง
5. กลวิธีทางอารมณ์	45	3.33	.69	ปานกลาง
6. กลวิธีทางสังคม	45	3.40	.65	ปานกลาง
รวม	45	3.40	.50	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.4 พบว่า การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.40$) แต่เมื่อพิจารณารูปแบบกลวิธีตามรายด้าน พบว่า การใช้กลวิธีการชดเชย มีระดับมาก ($\bar{x} = 3.57$) นอกจากนั้นข้อมูลเรียงจากมากไปน้อย พบว่า ลำดับถัดมา คือ กลวิธีปริยาย และกลวิธีทางสังคมอยู่ในระดับเท่ากัน ($\bar{x} = 3.40$) ลำดับที่ 3 กลวิธีปริยาย (\bar{x}

= 3.36) และลำดับสุดท้าย คือ กลวิธีด้านการจดจำและกลวิธีทางอารมณ์ อยู่ในระดับเท่ากัน ($\bar{x} = 3.33$)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีการใช้กลวิธีที่ใกล้เคียงกัน ไม่แตกต่างกันมาก พิจารณาจากกลวิธีในแต่ละรายด้าน พบว่า มีระดับเท่ากันใน 4 รายด้าน คือกลวิธีอภิปรายและกลวิธีทางสังคม ($\bar{x} = 3.40$) กลวิธีด้านการจดจำ และกลวิธีทางอารมณ์ ($\bar{x} = 3.33$)

นอกจากนี้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.2- 4.4 พบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษาในแต่ละกลุ่มมีการใช้ กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เกือบทั้งหมดอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้น กลวิธีการชดเชยของชั้นปีที่ 2-3 และ 4 อยู่ในระดับมาก ซึ่งเมื่อแยกตามกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษารวม 4 ชั้นปี ประกอบด้วย 6 ประเภท จะมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 กลวิธีด้านการจดจำ

วิธีการเลือกจดจำจากการทบทวน เขียนซ้ำ การใช้คำศัพท์ใหม่ในการแต่งประโยค ตลอดจดจำโดย ผนวกการจำจากเสียง รูปร่างและความหมายเข้าด้วยกัน

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีด้านการจดจำในภาพรวมทุกระดับชั้น

รูปแบบกลวิธี	N	\bar{x}	S.D.	ระดับการใช้
1. หลังจากเรียนคำศัพท์ใหม่แล้ว ฉันอ่านทบทวนซ้ำ โดยอ่านจนกว่าจะเขียนตามคำบอกได้	134	3.20	.69	ปานกลาง
2. ฉันเขียนทบทวนคำศัพท์ซ้ำหลายรอบเพื่อช่วยจดจำคำศัพท์	134	3.73	.87	มาก
3. ฉันใช้วิธีการออกเสียงคำศัพท์ต่างๆในการจำคำศัพท์	134	3.16	1.11	ปานกลาง
4. ฉันพยายามจะใช้คำศัพท์แต่งประโยค เพื่อจะได้จำคำศัพท์นั้นได้	134	2.91	.85	ปานกลาง
5. ฉันพยายามจะจำคำศัพท์โดยผนวกการจำจากเสียง รูปร่าง และความหมายเข้าด้วยกัน	134	3.40	.98	ปานกลาง
รวม	134	3.27	.55	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านการจดจำนั้นอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า มีอยู่ 1 ข้อ ที่อยู่ในระดับมาก คือ การเขียนทบทวนคำศัพท์ซ้ำหลายรอบเพื่อช่วยจดจำ ($\bar{x} = 3.73$) และในอีก 4 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ การจำคำศัพท์โดย ผนวกการจำจากเสียง รูปร่าง และความหมายเข้าด้วยกัน ($\bar{x} = 3.40$) เมื่อเรียนคำศัพท์ใหม่แล้ว อ่านทบทวน ซ้ำ โดยอ่านจนกว่าจะเขียนตามคำบอกได้ ($\bar{x} = 3.20$) วิธีการ

ออกเสียงคำศัพท์ต่างๆในการจำคำศัพท์ ($\bar{x} = 3.16$) และใช้คำศัพท์แต่งประโยค เพื่อจะได้จำคำศัพท์
นั้นได้ ($\bar{x} = 2.91$)

2.2 กลวิธีปริชาน

กลวิธีปริชาน คือ กระบวนการคิด กระบวนการรับรู้วิเคราะห์อย่างเป็นระบบ ซึ่งมีรูปแบบ
การใช้กลวิธีปริชานในแต่ละหัวข้อ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีปริชานในภาพรวมทุกระดับชั้น

รูปแบบ	N	\bar{x}	S.D.	ระดับการใช้
1. เมื่อฉันเรียนคำศัพท์ใหม่ จะสังเกตคำศัพท์นั้นว่ามี เอกลักษณ์โดดเด่นอะไร แล้วก็เอาคำศัพท์ใหม่ และ คำศัพท์เก่าที่เรียนแล้วมาเชื่อมโยงกันในการ	134	3.41	1.07	ปานกลาง
2. ฉันนำคำศัพท์ที่มาจากรากศัพท์ และชนิดของคำมาวาง ด้วยกันเพื่อช่วยในการจำ	134	2.89	1.12	ปานกลาง
3. ฉันจำคำศัพท์โดยการแยกประเภท และนำคำที่เป็น ประเภทเดียวกันจดจำเข้าด้วยกัน	134	2.95	1.01	ปานกลาง
4. ฉันมักจะใช้วลีหรือคำที่ใช้เหมือนกันผนวกไว้ด้วยกัน เพื่อช่วยในการจำ	134	2.87	.84	ปานกลาง
5. ฉันนำคำศัพท์ใส่ไว้ในวลีและรูปประโยค และจำคำศัพท์ ที่เชื่อมโยงในวลีและประโยค	134	2.92	.89	ปานกลาง
6. ฉันคิดว่าคำศัพท์ที่ต้องจดจำควรจะต้องใส่ไว้ในบทเรียน และในรูปประโยค	134	3.56	.87	มาก
7. ฉันคิดว่าคำศัพท์ที่เพิ่งเรียนจะต้องเอาไปใช้ในการ พูด และการเขียนบ่อยๆถึงจะจำได้	134	4.05	.89	มาก
8. ฉันมักจะแสวงหากลวิธีหรือคำที่ท่องจนติดปากมาช่วย ในการจำคำศัพท์	134	3.56	1.07	มาก
9. เมื่อหาคำศัพท์ในพจนานุกรม ฉันมักจะทำความเข้าใจ ความหมายอื่นๆของศัพท์คำนั้นด้วย	134	3.02	.98	ปานกลาง
10.ฉันมักจะอ่านบริบทหรือประโยคใกล้เคียงในการเดา ความหมายของคำศัพท์	134	3.46	.92	ปานกลาง
11.ฉันจะอ่านสิ่งที่ตนเองสนใจมากเป็นพิเศษ เพื่อช่วยใน การเพิ่มปริมาณจำนวนคำศัพท์	134	3.73	.96	มาก

รูปแบบ	N	\bar{x}	S.D.	ระดับการใช้
12.ฉันมักจะใช้วิธีการหมวดนำ(ส่วนประกอบ)ของตัวอักษรมาเดาความหมายของคำศัพท์	134	3.16	1.02	ปานกลาง
13.คำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว ฉันพยายามคิดว่าควรจะใช้ในสถานการณ์แบบใด	134	3.41	.98	ปานกลาง
14.ฉันจะดูว่าคำศัพท์ที่เรียนสามารถนำไปใช้กับสถานการณ์และภูมิหลังทางวัฒนธรรม	134	3.09	.93	ปานกลาง
15.เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่ โดยปกติฉันจะนำมาเปรียบเทียบกับความหมายภาษาไทย	134	3.54	1.00	มาก
16.ฉันนำคำศัพท์ที่ฉันเข้าใจมาใช้หลากหลายรูปแบบ	134	3.35	.95	ปานกลาง
17.ฉันมักจะดูรายการโทรทัศน์หรือภาพยนตร์จิปอ่ยๆ เพื่อช่วยในการจำคำศัพท์	134	3.18	1.10	ปานกลาง
รวม	134	3.30	.53	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านปริชาณ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า 5 ข้อ มีระดับการใช้มาก โดยเรียงลำดับมากไปน้อย ได้แก่ นำคำศัพท์ที่เพิ่งเรียนจะต้องเอาไปใช้ในการพูดและการเขียนบ่อยๆถึงจะจำได้ ($\bar{x} = 4.05$) อ่านสิ่งที่ตนเอง สนใจมากเป็นพิเศษ เพื่อช่วยในการเพิ่มปริมาณจำนวนคำศัพท์ ($\bar{x} = 3.73$) คำศัพท์ที่ต้องจดจำควรจะต้องใส่ ไว้ในบทเรียนและในรูปประโยค และมักจะแสวงหากลวิธีหรือคำที่ท่องจนติดปากมาช่วยในการจำคำศัพท์ ใน ระดับที่เท่ากัน ($\bar{x} = 3.56$) ลำดับสุดท้ายคือ เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่ จะนำมาเปรียบเทียบกับความหมาย ภาษาไทย ($\bar{x} = 3.54$)

นอกจากนี้ในส่วนของการใช้กลวิธีปริชาณส่วนใหญ่พบว่าอยู่ในระดับกลาง จำนวน 12 ข้อ เช่น มักจะ อ่านบริบทหรือประโยคใกล้เคียงในการเดาความหมายของคำศัพท์ ($\bar{x} = 3.46$) เมื่อฉันเรียนคำศัพท์ใหม่ จะ สังเกตคำศัพท์นั้นว่ามีเอกลักษณ์โดดเด่นอะไร แล้วก็เอาคำศัพท์ใหม่และคำศัพท์เก่าที่เรียนแล้วมาเชื่อมโยงกัน

ในการจดจำ และคำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว พยายามคิดว่าควรจะใช้ในสถานการณ์แบบใด อยู่ในระดับค่าเฉลี่ย เท่ากัน ($\bar{x} = 3.41$) มักจะใช้วลีหรือคำที่ใช้เหมือนกันผนวกไว้ด้วยกันเพื่อช่วยในการจำ ($\bar{x} = 2.87$) เป็นต้น

2.3 กลวิธีการชดเชย

กลวิธีการชดเชย หรือแก้ไขข้อบกพร่อง เป็นการชดเชยเสริมทดแทนความรู้ที่ไม่เพียงพอต่อการใช้สื่อสาร

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีการจดเขียนในภาพรวมทุกระดับชั้น

รูปแบบ	N	\bar{x}	S.D.	ระดับการใช้
1. ฉันเคยลองใช้วิธีการจดจำคำศัพท์หลายวิธี เมื่อเปรียบเทียบในหลายวิธีแล้วฉันพบวิธีการจดจำคำศัพท์ที่ดีที่สุด	134	3.59	.97	มาก
2. ฉันรับรู้ได้ถึงความผิดพลาดของตนเอง และนำมาพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษาจีนของตนเอง	134	3.66	.92	มาก
รวม	134	3.60	.84	มาก

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์การจดเขียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยพบว่าผู้เรียนเคยลองใช้วิธีการจดจำคำศัพท์หลายวิธี เมื่อเปรียบเทียบในหลายวิธีแล้วพบวิธีการจดจำคำศัพท์ที่ดีที่สุด ($\bar{x} = 3.59$) ผู้เรียนรับรู้ได้ถึงความผิดพลาดของตนเอง และนำมาพัฒนา ทักษะความสามารถทางภาษาจีนของตนเอง ($\bar{x} = 3.66$)

2.4 กลวิธีอภิปราย

กลวิธีอภิปราย หมายถึง การวางแผน ฝ่าติดตามประเมินผลการเรียนนั้นๆ เป็นต้น โดยมีผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีอภิปรายในภาพรวมทุกระดับชั้น

รูปแบบกลวิธี	N	\bar{x}	S.D.	ระดับการใช้
1. เมื่อฉันอ่านผิดหรือเขียนผิด ฉันจะทบทวนว่าเกิดจากสาเหตุใด	134	3.54	.97	มาก
2. ฉันกำหนดระยะเวลาในการทบทวนคำศัพท์ เมื่อเจอคำศัพท์ที่เขียนไม่ได้ก็จะเขียนหรืออ่านซ้ำหลายๆรอบ	134	3.66	.98	มาก
3. ฉันจะกำหนดว่าในแต่ละวันหรือแต่ละสัปดาห์จะต้องท่องคำศัพท์กี่ตัว	134	2.42	.93	น้อย
4. เมื่อผ่านไปสักระยะฉันจะตรวจสอบวิธีการจำคำศัพท์ที่ใช้ หากผลลัพธ์ไม่ดีก็จะคิดใช้วิธีใหม่	134	2.91	.95	ปานกลาง
5. ถ้าเจอคำที่ไม่รู้จักก็จะใช้วิธีการเดาความหมาย	134	3.75	1.00	มาก
6. เมื่อไม่รู้ว่าควรใช้คำศัพท์ตัวใด ฉันจะใช้คำที่รู้นำมาแต่งประโยค	134	3.70	1.10	มาก
รวม	134	3.32	.58	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่าภาพรวมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านอภิปริชาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า 4 ข้อ มีระดับการใช้มาก โดยเรียงลำดับมากไปน้อย ได้แก่ ถ้าเจอคำที่ไม่รู้จักก็จะใช้วิธีการเดาความหมาย ($\bar{x} = 3.75$) เมื่อไม่รู้ว่าควรใช้คำศัพท์ตัวใด จะใช้คำที่รู้นำมาแต่งประโยค ($\bar{x} = 3.70$) ผู้เรียนจะกำหนดระยะเวลาในการทบทวนคำศัพท์ และคำศัพท์ที่เขียน ไม่ได้ก็จะเขียนหรืออ่านซ้ำๆ หลายรอบ ($\bar{x} = 3.66$) และเมื่อพบว่าอ่านผิดหรือเขียนผิดจะทบทวนว่าเกิดจากสาเหตุใด ($\bar{x} = 3.54$)

นอกจากนี้เมื่อผ่านไปสักระยะหนึ่ง ผู้เรียนจะตรวจสอบวิธีการจำคำศัพท์ที่ใช้ หากผลลัพธ์ไม่ดีก็จะลองหาวิธีใหม่ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 2.91$) และพบว่า รายชื่อคำถามที่ว่าผู้เรียนจะกำหนดจำนวนคำศัพท์ว่าในแต่ละวันหรือแต่ละสัปดาห์จะต้องท่องคำศัพท์ มีระดับการใช้น้อย ($\bar{x} = 2.42$)

2.5 กลวิธีทางอารมณ์

กลวิธีที่ผู้เรียนภาษาใช้ในการควบคุมอารมณ์ เมื่อประสบกับความยากลำบากในการเรียนก็จะสร้างแรงจูงใจให้มีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษานั้นๆ ในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งแสดงผลดังนี้

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีทางอารมณ์ในภาพรวมทุกระดับชั้น

รูปแบบกลวิธี	N	\bar{x}	S.D.	ระดับการใช้
1. ฉันสร้างความสนใจต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของตนเอง	134	3.27	.87	ปานกลาง
2. ฉันพยายามกระตือรือร้นในการเรียนคำศัพท์ภาษาจีนไว้	134	3.35	.91	ปานกลาง
3. ในการเรียนภาษาจีนฉันจะพยายามขจัดความอายนและความกังวลออกไป	134	3.38	.93	ปานกลาง
4. ฉันมักจะแลกเปลี่ยน โดยเน้นทักษะการสื่อสารในเรื่องการเรียนภาษาจีนของตนเองกับผู้อื่น	134	3.17	.99	ปานกลาง
5. ฉันมักจะแลกเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาจีนร่วมกันกับผู้อื่น	134	3.23	1.04	ปานกลาง
6. ในระหว่างการสื่อสาร ฉันจะตั้งใจสื่อสารโดยเน้นความหมาย	134	3.49	.89	ปานกลาง
7. ในระหว่างการสื่อสาร ฉันมักจะใช้มือ และการแสดงออกทางอารมณ์ช่วยในการแสดงออกทางภาษา	134	3.97	1.01	มาก
รวม	134	3.39	.68	ปานกลาง

จากข้อมูลตารางที่ 4.9 พบว่าการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ทางอารมณ์ในภาพรวมอยู่ระดับปานกลาง โดยเมื่อพิจารณาตามรายข้อพบว่า ผู้เรียนมักจะใช้มือและการแสดงออกทางอารมณ์ช่วยในการแสดงออกทางภาษา คิดเป็น ($\bar{x} = 3.97$) รองลงมาคือ ในระหว่างการสื่อสารจะตั้งใจสื่อสารโดยเน้นความหมาย ($\bar{x} = 3.49$) อีกทั้งยังพยายามขจัดความอายและกังวลออกไปในการเรียนรู้คำศัพท์ ($\bar{x} = 3.38$) และพยายามกระตือรือร้นในการเรียนรู้คำศัพท์ ($\bar{x} = 3.35$) นอกจากนี้ผู้เรียนยังสร้างความสนใจต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของตนเอง ($\bar{x} = 3.27$) รวมถึงมักจะแลกเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาจีนร่วมกันกับผู้อื่น ($\bar{x} = 3.23$) และ มักจะแลกเปลี่ยน โดยเน้นทักษะการสื่อสารในเรื่องการเรียนภาษาจีนของตนเองกับผู้อื่น ($\bar{x} = 3.17$) ตามลำดับ

2.6 กลวิธีทางสังคม

กลวิธีทางสังคม ใช้ในการเสริมสร้างความสัมพันธ์ ขอความช่วยเหลือกับผู้ใช้ภาษาคนอื่น ๆ เพื่อให้การเรียนรู้ของตนเองลุล่วงไปได้

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับกลวิธีทางสังคมในภาพรวมทุกระดับชั้น

รูปแบบกลวิธี	N	\bar{x}	S.D.	ระดับการใช้
1. เมื่อประสบปัญหาในการสื่อสาร ฉันจะขอความช่วยเหลือจากอาจารย์	134	3.44	.94	ปานกลาง
2. ระหว่างการสื่อสาร ฉันสามารถขจัดอุปสรรคทางด้านภาษาและเพื่อให้การสื่อสารนั้นดำเนินต่อไปได้	134	3.31	.94	ปานกลาง
3. ฉันจะฝึกฝนภาษาจีนกับเพื่อนคนอื่น ๆ	134	3.57	.98	มาก
รวม	134	3.44	.72	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิจัยของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน กลวิธีทางสังคมพบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยผู้เรียนมักใช้วิธีการฝึกฝนภาษาจีนกับเพื่อนคนอื่น คิดเป็น ($\bar{x} = 3.57$) และหากประสบปัญหาในการสื่อสารจะขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ คิดเป็น ($\bar{x} = 3.44$) และระหว่างการสื่อสารผู้เรียนคิดจากจะสามารถขจัดอุปสรรคทางด้านภาษาเพื่อให้การสื่อสารดำเนินต่อไปได้ คิดเป็น ($\bar{x} = 3.33$)

ดังนั้น จากภาพรวมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนทั้ง 6 ด้าน พบว่า มีเพียงกลวิธีเดียวที่มีระดับมาก คือ กลวิธีการชดเชย ($\bar{x} = 3.60$) ส่วนกลวิธีอีก 5 ด้าน คือ กลวิธีทางสังคม ($\bar{x} = 3.44$) กลวิธีทางอารมณ์ ($\bar{x} = 3.39$) กลวิธีอภิปริชาน ($\bar{x} = 3.32$) กลวิธีปริชาน ($\bar{x} = 3.30$) และกลวิธีด้านการจดจำ ($\bar{x} = 3.27$) มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

3.1 การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนภาพรวมจำแนกตามกลุ่มชั้นปี

จากการตั้งสมมติฐาน กลุ่มตัวอย่างที่มีกลุ่มชั้นปีที่แตกต่างกัน มีแนวทางการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนที่แตกต่างกัน จึงได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยภาพรวม จำแนกตามกลุ่มชั้นปี ได้ผลปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.11 ตารางการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนภาพรวม

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	.365	2	.182	.710	.494
Within Groups	33.627	131	.257		
Total	33.991	133			

จากตารางที่ 4.11 แสดงผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ในภาพรวม ค่าสถิติ $F = .710$ และ $Sig. = .494$ มากกว่า $\alpha = 0.05$ จึงยอมรับสมมติฐาน ดังนั้นจะเห็นว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนในแต่ละกลุ่มชั้นปี โดยกลุ่มชั้นปีที่ 1 หมายถึงกลุ่มเริ่มแรกเข้าศึกษา กลุ่มชั้นปีที่ 2-3 ผู้เรียนที่อยู่ในช่วงศึกษาและปรับตัว และกลุ่มชั้นปีที่ 4 คือผู้ที่เตรียมจบการศึกษา ระดับกลุ่มชั้นปีแตกต่างกัน แต่มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนในภาพรวมไม่แตกต่างกัน

3.2 การเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนแต่ละด้านจำแนกตามกลุ่มชั้นปี

จากการตั้งสมมติฐาน คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีกลุ่มชั้นปีที่แตกต่างกัน มีแนวทางการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนที่แตกต่างกัน ซึ่งหลังจากทดสอบสมมติฐานทำการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนแต่ละด้าน จำแนกตามกลุ่มชั้นปี มีผลปรากฏดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนแต่ละด้าน จำแนกตามกลุ่มชั้นปี จำนวน 3 กลุ่ม

กลวิธีการเรียนรู้		n	\bar{x}	S.D	SS.	MS.	F.	Sig.
การจดจำ	กลุ่มปีที่ 1	23	3.07	.52	1.123	.562	1.881	.156
	กลุ่มปีที่ 2-3	66	3.29	.54				
	กลุ่มปีที่ 4	45	3.33	.57				

กลวิธีการเรียนรู้		n	\bar{x}	S.D	SS.	MS.	F.	Sig.
ปรีชาน	กลุ่มปีที่ 1	23	3.17	.69	.546	.273	.973	.381
	กลุ่มปีที่ 2-3	66	3.30	.50				
	กลุ่มปีที่ 4	45	3.36	.48				
การชดเชย	กลุ่มปีที่ 1	23	3.37	.91	1.891	.945	1.356	.261
	กลุ่มปีที่ 2-3	66	3.70	.85				
	กลุ่มปีที่ 4	45	3.57	.77				
อภิปรีชาน	กลุ่มปีที่ 1	23	3.25	.63	.479	.240	.715	.491
	กลุ่มปีที่ 2-3	66	3.29	.55				
	กลุ่มปีที่ 4	45	3.40	.59				
ทางอารมณ์	กลุ่มปีที่ 1	23	3.39	.85	.278	.139	.299	.742
	กลุ่มปีที่ 2-3	66	3.44	.61				
	กลุ่มปีที่ 4	45	3.33	.69				
ทางสังคม	กลุ่มปีที่ 1	23	3.38	.81	.296	.148	.281	.755
	กลุ่มปีที่ 2-3	66	3.49	.49				
	กลุ่มปีที่ 4	45	3.40	.65				

จากตารางที่ 4.12 แสดงผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ในการเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนทุกด้าน กล่าวคือ ด้านการจดจำ ด้านปรีชาน ด้านการชดเชย ด้านอภิปรีชาน ทางอารมณ์ และทางสังคม ของนักศึกษาในแต่ละกลุ่มชั้นปี โดยได้แสดงให้เห็นว่าแต่ละกลุ่มชั้นปีมีค่าสถิติในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนซึ่งมีค่าสถิติ F และ Sig. > 0.05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ว่า นักศึกษาที่กลุ่มชั้นปีที่แตกต่างกันมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ไม่แตกต่างกัน

3.3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนกับกลุ่มผู้เรียน ใช้การหาค่าความสัมพันธ์โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนกับกลุ่มระดับชั้นของผู้เรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูตรของเพียร์สัน (Pearson Correlation) โดยมีผลการวิเคราะห์ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 4.13 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนกับกลุ่มระดับชั้นของผู้เรียน

	กลุ่ม	กลวิธีด้านการจดจำ	กลวิธีปริชาน	กลวิธีการชดเชย	กลวิธีอภิปริชาน	กลวิธีทางอารมณ์	กลวิธีทางสังคม
กลุ่ม	Pearson Correlation	1	.148	.117	.050	.097	-.040
	Sig. (2-tailed)		.087	.177	.567	.265	.649
	N	134	134	134	134	134	134
กลวิธีด้านการจดจำ	Pearson Correlation	.148	1	.567**	.373**	.523**	.497**
	Sig. (2-tailed)	.087		.000	.000	.000	.000
	N	134	134	134	134	134	134
กลวิธีปริชาน	Pearson Correlation	.117	.567**	1	.519**	.743**	.729**
	Sig. (2-tailed)	.177	.000		.000	.000	.000
	N	134	134	134	134	134	134
กลวิธีการชดเชย	Pearson Correlation	.050	.373**	.519**	1	.560**	.450**
	Sig. (2-tailed)	.567	.000	.000		.000	.000
	N	134	134	134	134	134	134
กลวิธีอภิปริชาน	Pearson Correlation	.097	.523**	.743**	.560**	1	.616**
	Sig. (2-tailed)	.265	.000	.000	.000		.000
	N	134	134	134	134	134	134
กลวิธีทางอารมณ์	Pearson Correlation	-.040	.497**	.729**	.450**	.616**	1
	Sig. (2-tailed)	.649	.000	.000	.000	.000	
	N	134	134	134	134	134	134
กลวิธีทางสังคม	Pearson Correlation	-.004	.392**	.600**	.307**	.473**	.729**
	Sig. (2-tailed)	.959	.000	.000	.000	.000	.000
	N	134	134	134	134	134	134

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

จากตารางที่ 4.13 ตัวแปรกลุ่มชั้นปีที่เรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรการใช้กลวิธีการเรียนรู้ หรือมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หากแต่ถ้าเมื่อพิจารณาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ตามรายด้านนั้น พบว่า

กลวิธีด้านการจดจำ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับกลวิธีการเรียนรู้ด้านต่างๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กลวิธีปริชาน โดยมีความสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .567 กลวิธีการชดเชย โดยมีความสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ .373 กลวิธีอภิปริชาน โดยมีความสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .523 กลวิธีทางอารมณ์ โดยมีความสัมพันธ์ เพียร์สันเท่ากับ .497 และกลวิธีทางสังคม โดยมีความสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .392

กลวิธีปริชาน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับกลวิธีการเรียนรู้ด้านต่างๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์กับกลวิธีการชดเชย ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .519 กลวิธีอภิปริชาน มีความสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .743 กลวิธีทางอารมณ์ มีความสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .729 และกลวิธีทางสังคม มีความสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .600

กลวิธีการชดเชย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับกลวิธีการเรียนรู้ด้านต่างๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์กับกลวิธีอภิปริชาน ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .560 กลวิธีทางอารมณ์ ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .450 และกลวิธีทางสังคม ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .307

กลวิธีอภิปริชาน มีความสัมพันธ์กับทางบวกกับกลวิธีทางอารมณ์และทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ .616 และ .473 ตามลำดับ

กลวิธีทางอารมณ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับกลวิธีทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกันที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์เพียร์สันเท่ากับ.729

สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ถึงแม้ว่ากลุ่มผู้เรียนแต่ละชั้นปี จะมีรูปแบบวิธีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนไม่แตกต่างกัน แต่สิ่งที่เหมือนกันก็คือ การใช้แต่ละกลวิธีการเรียนรู้ที่มีความเชื่อมโยงและควบคู่กัน ไม่สามารถแยกจากกันได้โดยสิ้นเชิง สืบเนื่องจากผลการทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน พบว่าแต่ละกลวิธีจะมีความสัมพันธ์ระหว่างการใช้โดยมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบและวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ (Chi-Square) ในประชากรกลุ่มตัวอย่าง ว่าตัวแปรหรือปัจจัย 2 ตัว มีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ ผลปรากฏดังนี้

ตาราง 4.14 แสดงค่าไคสแควร์ความเกี่ยวข้องของตัวแปรกลุ่มของผู้เรียนและการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์

Chi-Square Tests

	Value	df	Asymp. Sig. (2-sided)
Pearson Chi-Square	268.000 ^a	266	.454
Likelihood Ratio	272.754	266	.375
Linear-by-Linear Association	.646	1	.421
N of Valid Cases	134		

a. 402 cells (100.0%) have expected count less than 5. The minimum expected count is .17.

จากตาราง 4.14 เป็นผลการวิเคราะห์ค่าไคสแควร์ (Chi-Square) พบว่า มีค่าเท่ากับ 268.000, $df = 266$, $Sig = .454$ แสดงว่า ตัวแปรกลุ่มของผู้เรียนและการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ มีความสัมพันธ์กันอย่างไร มีนัยสำคัญทางสถิติ หรือกล่าวได้ว่า การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับกลุ่มผู้เรียน

4. ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

จากการสำรวจและได้มีการสัมภาษณ์เชิงลึกประกอบการเก็บข้อมูล ทำให้ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ ข้อมูลเชิงคุณภาพ ทำความเข้าใจและสามารถสรุปประเด็นในการแบ่งปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมให้ นักศึกษาใช้กลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนออกเป็น 2 ด้านใหญ่ 6 ด้านย่อย ดังนี้

4.1 ปัจจัยภายใน

4.1.1 ด้านพฤติกรรมการเรียน ความสนใจส่วนบุคคล

จากการสำรวจข้อมูล พบว่า พฤติกรรมด้านการเรียน ความสนใจส่วนบุคคล เป็นปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.7 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษา ก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งเสริมและช่วยให้ผู้เรียนใช้กลวิธีต่างๆในการเรียนรู้คำศัพท์ มีความสนใจในรายการ ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์จีน มีความปรารถนาต้องการสื่อสารให้ได้ จึงใช้วิธีการศึกษาคำศัพท์จากการดูละครหรือฟังข่าว และเลียนแบบการพูด สำเนียง สำนวนการใช้ภาษาต่างๆ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ตัวแทนนักศึกษาทุกชั้นปี กล่าวว่าการ

ใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ขึ้นอยู่กับความสนใจส่วนบุคคลของผู้เรียน ดังปรากฏในผลการวิจัยด้าน กลวิธีปริชาน ซึ่งข้อคำถามที่ว่า “ฉันจะอ่านสิ่งที่ตนเองสนใจมากเป็นพิเศษ เพื่อช่วยในการเพิ่มปริมาณ จำนวนคำศัพท์” จะมีการใช้ในระดับมาก รวมทั้งประเด็นที่ว่า “ฉันมักจะดูรายการโทรทัศน์หรือ ภาพยนตร์จีนบ่อยๆ เพื่อช่วยในการจำคำศัพท์” ดังปรากฏผลในระดับปานกลาง

4.1.2 ด้านความคิดความคาดหวัง

จากการสำรวจปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีน พบว่า ปัจจัยด้านความคิดความคาดหวัง มีผลเป็นอันดับรองสุดท้ายของปัจจัยที่มีส่วน สนับสนุนการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 5.41 ซึ่งจากการสัมภาษณ์ พบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความต้องการในการเรียนรู้คำศัพท์ให้มากที่สุดเนื่องจากมีแรง กระตุ้นที่ต้องการนำไปใช้ในการทำงานในอนาคต ดังนั้นจึงมีความมุ่งมั่นที่จะกลวิธีในการเรียนรู้ คำศัพท์ในรูปแบบต่างๆที่หลากหลาย เช่น ใช้กลวิธีทางอารมณ์ โดยใช้มือ และการแสดงออกทาง อารมณ์ช่วยในการแสดงออกทางภาษา รวมทั้งขจัดความอายและความกังวลในการเรียนรู้คำศัพท์ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเรียนของตนเองมากขึ้น

4.2 ปัจจัยภายนอก

4.2.1 ด้านสภาพแวดล้อม

จากข้อมูลที่สำรวจพบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม นับได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและ สร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนอันดับที่สอง รองจากปัจจัยด้านพฤติกรรม การเรียน ความสนใจส่วนบุคคล คิดเป็นร้อยละ 22.30 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 คิดว่าสภาพแวดล้อม ต่างๆ ที่เหมาะสม รวมทั้งสิ่งสนับสนุนทางการเรียนรู้ มีผลต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ และจะ เป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งหากในด้านสภาพแวดล้อมที่ แตกต่างกันในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางครอบครัว สภาพแวดล้อม รอบตัวผู้เรียน จะก่อให้เกิดการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างและหลากหลาย เพื่อให้ สามารถนำมาประยุกต์ใช้เข้ากับรูปแบบการเรียนรู้ของตนเอง

4.2.2 ด้านผู้สอน

จากการสำรวจข้อมูล พบว่า อาจารย์ผู้สอน ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้าง เสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน มาเป็นอันดับที่สาม โดยคิดเป็นร้อยละ 10.14 ซึ่ง กล่าวได้ว่าประสบการณ์ในการสอน กิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนก็เป็นปัจจัย ในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเลือกใช้กลวิธีตามสภาพการณ์จริงที่เผชิญ สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีน ในประเทศไทยมักเน้นให้ผู้เรียนท่องจำ ดังนั้นจึงพบว่านักศึกษามักจะเขียนทบทวนคำศัพท์ซ้ำหลายๆ

รอบเพื่อช่วยจดจำ ซึ่งปรากฏผลในการวิจัยนักศึกษาใช้กลวิธีด้านการจดจำในระดับมาก ตามพฤติกรรมการสอนที่ได้รับรู้คำศัพท์

4.2.3 ด้านระดับความยากง่ายของภาษา

ปัจจัยด้านระดับความยากง่ายของภาษา ถือเป็นปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน เป็นอันดับที่สี่ คิดเป็นร้อยละ 6.76 ซึ่งส่วนใหญ่กลุ่มผู้เรียนชั้นปีที่ 3 - 4 จะตระหนักถึงความยากของระดับภาษา คำศัพท์ ตลอดจนการใช้คำศัพท์ในรูปแบบประโยค และไวยากรณ์ต่างๆ จึงกระตือรือร้นในการพัฒนาความรู้ทางด้านคำศัพท์ โดยส่วนใหญ่หากเจอคำศัพท์ที่ไม่เคยเจอจะใช้การเดาคำศัพท์ จากการสัมภาษณ์พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3-4 พยายามใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลายวิธีเพื่อเผชิญกับระดับความยากง่ายของคำศัพท์ที่พบเจอ เช่น กลวิธีขีดเซย กลวิธีทางสังคม เป็นต้น

4.2.4 ด้านความรู้พื้นฐานของคำศัพท์

จากการสำรวจปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน พบว่า ปัจจัยด้านความรู้พื้นฐานของคำศัพท์ เป็นปัจจัยที่มีผลคะแนนน้อยที่สุดจากปัจจัยทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 2.70 ซึ่งกลุ่มผู้เรียนชั้นปีที่ 1 บางส่วนจะมีความรู้สึกถึงพื้นฐานทางภาษาจีนไม่แน่น ไม่เพียงพอ และยังไม่สามารถหาทางออกวิธีการเรียนที่เกิดประสิทธิภาพสูง จึงเกิดความท้อแท้ในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ เลือกที่จะใช้การจดจำจากการทบทวน เขียนซ้ำ การใช้คำศัพท์ใหม่ในการแต่งประโยคน้อยกว่ากลวิธีอื่น แต่กลับเลือกใช้กลวิธีทางสังคมมากขึ้น กล่าวคือ ขาดการเริ่มจากการจดจำคำศัพท์ซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยพื้นฐานสำคัญของการสื่อสาร

5. แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน

จากผลการวิจัยที่ปรากฏนี้ ผู้วิจัยคิดว่าสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีนได้ดังนี้

5.1 ผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่มากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด ทำให้ทราบถึงรูปแบบแนวทางการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนสามารถพัฒนาตามแนวความคิดความแตกต่างระหว่างบุคคล แต่ละกลุ่มชั้นปี เพื่อที่จะสามารถนำมาปรับประยุกต์ใช้ตามรายวิชาที่ต้องเน้นใช้ทักษะทางภาษาต่างๆ เช่น ด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล เป็นต้น อีกทั้งต้องเน้นให้ผู้สอนส่งเสริมรูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เกิดการใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อปรับให้เข้ากับสภาพสถานการณ์จริงที่ต้องเผชิญ ดังเช่น ในปัจจุบันเป็นยุคในการปฏิรูปการสอน เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการปฏิรูปการศึกษาที่เน้นให้ครูลดบทบาทในการสอนให้ความรู้โดยตรง มาเป็นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านกระบวนการอย่างมีความหมาย โดยความร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนและผู้สอนที่เรียกว่า Active Learning ซึ่งจะกระตุ้นให้เกิดกิจกรรมทำให้ผู้เรียนเกิด

การเรียนรู้ที่จะแลกเปลี่ยนทำกิจกรรมมากขึ้น เช่นเดียวกับการเรียนรู้คำศัพท์ ครูผู้สอนไม่สามารถอธิบายความหมายหรือการใช้คำศัพท์ให้ผู้เรียนทราบได้ทุกคำ หากแต่ผู้เรียนต้องมีความกระตือรือร้นใช้กลวิธีการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ได้สำเร็จ

5.2 กระตุ้นการเรียนรู้โดยชี้แนวทางในการเรียนรู้คำศัพท์โดยการสร้างและเชื่อมโยงคลังคำศัพท์ในสมองของนักศึกษาให้เพียงพอ และสามารถเชื่อมโยงได้อย่างเป็นระบบ เช่น สร้างความจดจำเป็นหมวดหมู่ของคำและสร้างการเรียนรู้ทางเครือข่ายของคำ (vocabulary network learning) เช่น หมวดคำทางร่างกาย 头、心、手、口、眼 เป็นต้น หมวดคำการกระทำ เช่น 走、吃、打、说 เป็นต้น

5.3 จัดและปรับลำดับความยากง่ายของคำศัพท์ โดยสามารถแบ่งเรียงลำดับหมวดหมู่คำที่ปรากฏบ่อยและไม่บ่อยตามลำดับ โดยยึดตามคำศัพท์ในตารางคำศัพท์ของ HSK ตามระดับจากน้อยไปมากที่พบเจอในตำราเรียน และเน้นให้นักศึกษาฝึกฝนคำศัพท์ที่สำคัญและพบบ่อย

5.4 สอดแทรกการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของคำศัพท์ในภาษาไทยและภาษาจีน เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาได้ตระหนักถึงความแตกต่างทางภาษาทั้งภาษาแม่ และภาษาเป้าหมายที่เรียน ซึ่งจะก่อให้เกิดความระมัดระวังในการใช้คำมากขึ้น และอัตราการใช้ผิดพลาดลดลง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 1) เพื่อศึกษาสภาพการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในภาพรวม 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในแต่ละกลุ่มชั้นปี 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี 4) เพื่อนำผลสรุปมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน โดยจำแนกเป็นสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยจากแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มประชากรตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 134 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ระดับชั้นปีที่ 1 - 4 โดยจำแนกเป็น เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 11.2 และเพศหญิง ร้อยละ 88.8 และแบ่งเป็น ชั้นปีที่ 1 ร้อยละ 17.2 ชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 20.1 ชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 29.1 และชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 33.6

สำหรับช่วงอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งเป็น อายุ 18 ปี ร้อยละ 6 อายุ 19 ปี ร้อยละ 14.2 อายุ 20 ปี ร้อยละ 20.9 อายุ 21 ปี ร้อยละ 28.4 อายุ 22 ปี ร้อยละ 24.6 และ อายุ 22 ปีขึ้นไป ร้อยละ 6

จากผลการศึกษาวิจัย สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. สภาพการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยสามารถแบ่งกลุ่มตัวอย่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ดังนี้คือ

1.1 กลุ่มชั้นปีที่ 1 (ปีแรกเริ่มเข้าศึกษา) ซึ่งการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$) โดยพิจารณารูปแบบพฤติกรรมการเรียนตามรายด้าน พบว่า การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน โดยจากข้อมูลเรียงจากมากไปน้อย พบว่า ลำดับแรก คือ กลวิธีทางอารมณ์ ($\bar{X} = 3.39$) ลำดับที่ 2 กลวิธีทางสังคม

($\bar{X} = 3.38$) ลำดับที่ 3 คือ กลวิธีการชดเชย ($\bar{X} = 3.37$) ลำดับที่ 4 กลวิธีอภิปราย ($\bar{X} = 3.25$) ลำดับที่ 5 กลวิธีปริชาน ($\bar{X} = 3.17$) และลำดับสุดท้าย คือ กลวิธีด้านการจดจำ ($\bar{X} = 3.07$)

1.2 กลุ่มชั้นปีที่ 2-3 (ผู้เรียนที่อยู่ในช่วงกำลังศึกษาและปรับตัว) การใช้กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีนของกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2-3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.41$) แต่เมื่อพิจารณารูปแบบกลวิธีตามรายด้าน พบว่า การใช้กลวิธีการชดเชย มีระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$) นอกจากนี้ข้อมูลเรียงจากมากไปน้อย พบว่า ลำดับถัดมา คือ กลวิธีทางสังคม ($\bar{X} = 3.49$) ลำดับที่ 3 กลวิธีทางอารมณ์ ($\bar{X} = 3.44$) ลำดับที่ 4 คือ กลวิธีปริชาน ($\bar{X} = 3.30$) และลำดับสุดท้าย คือ กลวิธีด้านการจดจำและกลวิธีอภิปรายอยู่ในระดับเท่ากัน ($\bar{X} = 3.29$)

1.3 กลุ่มชั้นปีที่ 4 (กลุ่มที่เตรียมสำเร็จการศึกษา) การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีนของกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$) แต่เมื่อพิจารณารูปแบบกลวิธีตามรายด้าน พบว่า การใช้กลวิธีการชดเชย มีระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$) นอกจากนี้ข้อมูลเรียงจากมากไปน้อย พบว่า ลำดับถัดมา คือ กลวิธีปริชาน และกลวิธีทางสังคมอยู่ในระดับเท่ากัน ($\bar{X} = 3.40$) ลำดับที่ 3 กลวิธีปริชาน ($\bar{X} = 3.36$) และลำดับสุดท้าย คือ กลวิธีด้านการจดจำและกลวิธีทางอารมณ์ อยู่ในระดับเท่ากัน ($\bar{X} = 3.33$)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีการใช้กลวิธีที่ใกล้เคียงกันไม่แตกต่างกันมาก พิจารณาจากกลวิธีในแต่ละรายด้าน พบว่า มีระดับเท่ากันใน 4 รายด้าน คือ กลวิธีอภิปรายและกลวิธีทางสังคม ($\bar{X} = 3.40$) กลวิธีด้านการจดจำ และกลวิธีทางอารมณ์ ($\bar{X} = 3.33$)

นอกจากนี้ เมื่อแยกวิเคราะห์พิจารณากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนตามรายด้าน พบว่า กลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญมากที่สุด คือ กลวิธีการชดเชย กลวิธีทางสังคม กลวิธีทางอารมณ์ กลวิธีอภิปราย กลวิธีปริชานและกลวิธีด้านการจดจำ ตามลำดับ

1. กลวิธีการชดเชย

กลวิธีนี้เป็นกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากเป็นอันดับแรก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.60$) จากผลวิจัยพบว่าผู้เรียนเคยลองใช้วิธีการจดจำคำศัพท์หลายวิธี เมื่อเปรียบเทียบในหลายวิธีแล้วฉันพบวิธีการจดจำคำศัพท์ที่ดี ($\bar{X} = 3.59$) ผู้เรียนรับรู้ได้ถึงความผิดพลาดของตนเอง และนำมาพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษาจีนของตนเอง ($\bar{X} = 3.66$)

2. กลวิธีทางสังคม

กลวิธีทางสังคมเป็นลำดับที่สอง ($\bar{X} = 3.44$) ซึ่งผู้เรียนมักใช้วิธีการฝึกฝนภาษาจีนกับเพื่อน คนจีน คิดเป็น ($\bar{X} = 3.57$) และหากประสบปัญหาในการสื่อสารจะขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ คิดเป็น ($\bar{X} = 3.44$) และระหว่างการสื่อสารผู้เรียนคิดจากจะสามารถจัดอุปสรรคทางด้านภาษาเพื่อให้การสื่อสารดำเนินต่อไปได้ คิดเป็น ($\bar{X} = 3.33$)

3. กลวิธีทางอารมณ์

กลวิธีทางอารมณ์ มีค่าเฉลี่ยเป็นอันดับที่สาม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39$) โดยผู้เรียนมักจะใช้มือและการแสดงออกทางอารมณ์ช่วยในการแสดงออกทางภาษาในระดับที่ค่อนข้างสูง คิดเป็น ($\bar{X} = 3.97$) รองลงมาคือ ในระหว่างการสื่อสารจะตั้งใจสื่อสารโดยเน้นความหมาย ($\bar{X} = 3.49$) อีกทั้งยังพยายามขจัดความอายและกังวลออกไปในการเรียนรู้คำศัพท์ และพยายามกระตือรือร้นในการเรียนรู้คำศัพท์ ตามลำดับ นอกจากนี้การสร้างความสนใจต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของตนเอง รวมถึงมักจะแลกเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาจีนร่วมกันกับผู้อื่น และมักจะแลกเปลี่ยนโดยเน้นทักษะการสื่อสารในเรื่องการเรียนภาษาจีนของตนเองกับผู้อื่น ก็เป็นประเด็นที่ผู้เรียนให้ความสำคัญเป็นอันดับรองลงมา

4. กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านอภิปราย โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$) แต่เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า 4 ข้อ มีระดับการใช้มาก โดยเรียงลำดับมากไปน้อย ได้แก่ ถ้าเจอคำที่ไม่รู้จักก็จะใช้วิธีการเดาความหมาย ($\bar{X} = 3.75$) เมื่อไม่รู้ว่าควรใช้คำศัพท์ตัวใด จะใช้คำที่รู้นำมาแต่งประโยค ($\bar{X} = 3.70$) ผู้เรียนจะกำหนดระยะเวลาในการทบทวนคำศัพท์ และคำศัพท์ที่เขียนไม่ได้ก็จะเขียนหรืออ่านซ้ำๆ หลายรอบ ($\bar{X} = 3.66$) และ เมื่อพบว่าอ่านผิดหรือเขียนผิดจะทบทวนว่าเกิดจากสาเหตุใด ($\bar{X} = 3.54$)

5. กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านปริชาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30$) แต่เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า 5 ข้อ มีระดับการใช้มาก โดยเรียงลำดับมากไปน้อย ได้แก่ นำคำศัพท์ที่เพิ่งเรียนจะต้องเอาไปใช้ในการพูดและการเขียนบ่อยๆถึงจะจำได้ ($\bar{X} = 4.05$) อ่านสิ่งที่ตนเองสนใจมากเป็นพิเศษ เพื่อช่วยในการเพิ่มปริมาณจำนวนคำศัพท์ ($\bar{X} = 3.73$) คำศัพท์ที่ต้องจดจำควรจะต้องใส่ไว้ในบทเรียนและในรูปประโยค และมักจะแสวงหากลวิธีหรือคำที่ท่องจนติดปากมาช่วยในการจำคำศัพท์ ในระดับที่เท่ากัน ($\bar{X} = 3.56$) ลำดับสุดท้ายคือ เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่ จะนำมาเปรียบเทียบกับความหมายภาษาไทย ($\bar{X} = 3.54$)

6. กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านการจดจำ แสดงให้เห็นว่าภาพรวมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านการจดจำนั้นอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$) แต่เมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า มีอยู่ 1 ข้อ ที่อยู่ในระดับมาก คือ การเขียนทบทวนคำศัพท์ซ้ำหลายรอบเพื่อช่วยจดจำ ($\bar{X} = 3.73$) และในอีก 4 ข้อ อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ การจำคำศัพท์โดยผนวกการจำจากเสียง รูปร่าง และความหมายเข้าด้วยกัน ($\bar{X} = 3.40$) เมื่อเรียนคำศัพท์ใหม่แล้ว อ่านทบทวนซ้ำ โดยอ่านจนกว่าจะเขียนตามคำบอกได้ ($\bar{X} = 3.20$) วิธีการออกเสียงคำศัพท์ต่างๆในการจำคำศัพท์ ($\bar{X} = 3.16$) และใช้คำศัพท์แต่งประโยค เพื่อจะได้จำคำศัพท์นั้นได้ ($\bar{X} = 2.91$)

2. ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบความแตกต่างของกลวิธี และวิเคราะห์ความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในแต่ละกลุ่มชั้นปี มีดังนี้

จากการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนซึ่งจากการทดสอบสมมติฐานพบว่าในภาพรวมแสดงให้เห็นว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนในแต่ละกลุ่มชั้นปี โดยกลุ่มชั้นปีที่ 1 หมายถึงกลุ่มเริ่มแรกเข้าศึกษา กลุ่มชั้นปีที่ 2-3 ผู้เรียนที่อยู่ในช่วงศึกษาและปรับตัว และกลุ่มชั้นปีที่ 4 คือผู้ที่เตรียมจบการศึกษา ระดับกลุ่มชั้นปีแตกต่างกัน แต่มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนในภาพรวมไม่แตกต่างกัน โดยมีค่าสถิติ $F = .710$ และ $Sig. = .494$ ($P > 0.05$)

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนกับกลุ่มระดับชั้นของผู้เรียน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูตรของเพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่า ตัวแปรกลุ่มชั้นปีที่เรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรการใช้กลวิธีการเรียนรู้ หรือมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หากแต่เมื่อพิจารณาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ตามรายด้านนั้น พบว่า การใช้กลวิธีด้านการจดจำ กลวิธีปริชาน กลวิธีการชดเชย กลวิธีอภิปริชาน กลวิธีทางอารมณ์และกลวิธีทางสังคมมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันในการใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

3. ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์สามารถสรุปได้ดังนี้

3.1 ปัจจัยภายใน ซึ่งได้แก่ ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ ความสนใจส่วนบุคคล เป็นปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.7 และด้านความคิดความคาดหวัง ถือเป็นปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในลำดับรองสุดท้าย คิดเป็นร้อยละ 5.41

3.2 ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย ด้านสภาพแวดล้อม ด้านผู้สอน และด้านระดับความยากง่ายของภาษา เป็นปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนเป็นลำดับที่สองถึงลำดับที่สี่ โดยคิดเป็นร้อยละ 22.30 ร้อยละ 10.14 และร้อยละ 6.76 ตามลำดับ สำหรับด้านความรู้พื้นฐานของคำศัพท์ เป็นปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2.70

4. แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึงกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่มากที่สุด จนถึงน้อยที่สุด ทำให้ทราบถึงรูปแบบแนวทางการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนสามารถพัฒนาตามแนวความคิดความแตกต่างระหว่างบุคคล แต่ละกลุ่มชั้นปี เพื่อที่จะสามารถนำมาปรับประยุกต์ใช้ตามรายวิชาที่ต่องเน้นใช้ทักษะทางภาษาต่างๆ เช่น ด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล เป็นต้น รวมทั้งปรับให้สอดคล้องกับนโยบายการปฏิรูปการศึกษาที่เน้นให้ครูลดบทบาทในการสอนให้ความรู้โดยตรง มาเป็นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านกระบวนการอย่างมีความหมาย ตลอดจนส่งเสริมแนวทางในการเรียนรู้คำศัพท์โดยการสร้างและ

เชื่อมโยงคลังคำศัพท์ในสมอง นอกจากนี้การปรับลำดับความยากง่ายของคำศัพท์ก็จะช่วยในการเรียนรู้คำศัพท์มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

2. การอภิปรายผล

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นถึงการใช้กลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ และการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ดังนี้

1. การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ทุกระดับชั้นปี

การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ในภาพรวมทั้ง 6 ด้านนั้น จากผลการวิจัยพบว่าโดยเฉลี่ยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยที่ได้ศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ทั้งของยิ่งรัก ชุนชาติประเสริฐ (2546) ที่ศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย โดยพบว่า “กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่อง” เป็นกลวิธีที่ใช้มากเป็นอันดับแรก ขณะเดียวกันจากการศึกษาก็ยังพบว่า ยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศ ได้แก่ งานวิจัยของศุภลักษณ์ กฤษณานนท์ (2524) ซึ่งศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทยอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน และเมื่อแยกพิจารณาตามรายชื่อ จะเห็นได้ว่า การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นกลวิธีด้านการชดเชย อยู่ในระดับมาก และรวมทั้งงานวิจัยของกันต์ อาลัยญาติ (2554) ซึ่งแม้ว่าจะเป็นการศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำเลียนเสียงธรรมชาติของภาษาญี่ปุ่นก็ตาม โดยงานวิจัยของกันต์ อาลัยญาติ (2554) ได้ศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำเลียนเสียงธรรมชาติภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย งานศึกษาวิจัยดังกล่าวข้างต้นต่างพบว่ากลวิธีการเรียนรู้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติมากที่สุดคือ กลวิธีด้านการชดเชยข้อบกพร่อง และรองลงมาคือ กลวิธีด้านสังคม รวมทั้งปิยนุช อุดมเกียรติสกุล (2559) ถึงแม้ว่าเป็นผลงานวิจัยของกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่ก็มีภาพรวมในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์อยู่ในระดับปานกลาง

สำหรับกลวิธีที่ใช้น้อยที่สุดที่พบในงานวิจัยครั้งนี้ คือ กลวิธีด้านการจดจำ ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรนันท พงษ์หาญ(2559) ที่กล่าวไว้ว่ากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนทางด้านธุรกิจในระดับอุดมศึกษา “กลวิธีด้านการจดจำ” เป็นกลวิธีที่นักศึกษาใช้น้อยที่สุด

นอกจากนี้ผลการศึกษายังสอดคล้องกับงานวิจัยของนารีรัตน์ วัฒนเวฬุ (2560) ที่พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

สิ่งที่น่าสนใจจากการวิจัยครั้งนี้ ยังพบว่า “กลวิธีด้านการจดจำ” เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้น้อยที่สุด ซึ่งผลการวิจัยแตกต่างจากงานวิจัยของ 李雅梅 (Li Yamei, 2008) ที่พบว่า กลยุทธ์การจำเป็นกลยุทธ์ที่ใช้บ่อยสำหรับนักศึกษาชาวไทยที่เรียนภาษาจีน

ดังนั้นการที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีการจดจำในระดับมาก ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่จะหากกลวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสม สะดวก รวดเร็วที่สุดสำหรับตนเอง เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องที่ผ่านมา และเพื่อพัฒนานำมาทำความเข้าใจเอาชนะ พัฒนาทักษะความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของตนเอง และสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนภาษาจีนในปัจจุบันมีรูปแบบวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างไปจากอดีตที่อาศัยการจดจำเป็นหลัก แต่ผู้เรียนในปัจจุบันกลับมีการประเมินตนเอง ค้นหาแนวทางและเทคนิคการเรียนรู้ที่เป็นตัวช่วยให้สามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้รวดเร็ว และมีความมั่นใจยิ่งขึ้น

2. การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีและวิเคราะห์ความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีแต่ละระดับชั้น หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

เมื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของแต่ละกลุ่มชั้นปี พบว่าในภาพรวมนักศึกษาแต่ละระดับชั้นที่แตกต่างกัน มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนที่คล้ายกัน ไม่แตกต่างกันเท่าใดนัก สอดคล้องกับงานวิจัยของอนุยอดพรหมมินทร์และนวนมินทร์ ประชานันท์ (2550) แม้ว่าเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ก็พบว่า ถึงแม้ว่ามีระดับชั้นปีที่แตกต่างกัน มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

ผลจากการวิจัยที่น่าสนใจครั้งนี้ ยังพบว่า ในงานวิจัยของ 潘菊香 (Pan Juxiang, 2013) พบว่าระดับความรู้ทางภาษาจีน และระดับชั้นปี มีผลต่อการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาต่างชาติชาวไทยอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยที่ศึกษาในครั้งนี้นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจากกลวิธีย่อยเป็นรายคู่ พบว่า กลวิธีด้านการจดจำมีความสัมพันธ์กับ “กลวิธีปริชาน” “กลวิธีการจดจำ” “กลวิธีอธิบาย” “กลวิธีทางอารมณ์” และ “กลวิธีทางสังคม” อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าในการใช้กลวิธีต่างๆ ย่อมมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันในการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์

ดังจะเห็นได้ว่า งานวิจัยครั้งนี้ นักศึกษาทุกระดับชั้นปีมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า นักศึกษามีเจตคติและประสบการณ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ใกล้เคียงกัน

3. ปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

จากผลการศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาทวิวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พบว่าปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อการใช้ทวิวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษา ได้แบ่งเป็น 2 ส่วนใหญ่ 6 หัวข้อย่อย คือ ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก โดยสามารถเรียงลำดับความสำคัญก่อนหลังของปัจจัยภายนอกและภายในที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้ทวิวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ได้แก่ อันดับแรก คือ พฤติกรรมการเรียน ความสนใจส่วนบุคคล อันดับที่สอง คือ สภาพแวดล้อมทางภาษา อันดับที่สาม คือ ผู้สอน อันดับสี่ คือ ระดับความยากง่ายของภาษา อันดับห้า คือ ด้านความคิดความคาดหวัง และอันดับสุดท้าย คือ ด้านความรู้พื้นฐานของคำศัพท์

ทั้งนี้ พบว่า ปัจจัยภายนอกค่อนข้างมีความสำคัญในการสนับสนุนและส่งเสริมในการใช้ทวิวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนมากกว่าปัจจัยภายใน โดยปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้งสิ้นชั้นปี ได้แก่ สภาพแวดล้อม ผู้สอน ระดับความยากง่ายของภาษา และด้านความรู้พื้นฐานของคำศัพท์ และปัจจัยภายในที่มีผลต่อการเรียนรู้มากที่สุด ได้แก่ พฤติกรรมการเรียน ความสนใจส่วนบุคคลของผู้เรียนมีผลคะแนนมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 52.7 โดยนักศึกษาในทุกชั้นปีมีพฤติกรรมการเรียนรู้ให้ความสนใจในภาษาจีน มักจะสนใจดูซีรีส์จีน หนังสือนิยาย เพลงจีน และพยายามจดจำคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ผ่านสื่อต่างๆ หรือจากเพื่อนชาวจีน เพื่อเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ซึ่งด้านพฤติกรรมการเรียน ความสนใจส่วนบุคคล มีส่วนในการสนับสนุนการใช้ทวิวิธีการเรียนรู้ กล่าวคือ หากมีความสนใจในการเรียนรู้ภาษาและคำศัพท์ ผู้เรียนจะสร้างแรงบันดาลใจ และแรงกระตุ้น กระตือรือร้นในการใฝ่หาความรู้ จากการจดจำ การคิดวิเคราะห์นำสิ่งที่เรียนมาประยุกต์ใช้ เป็นต้น

ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการสนับสนุนและส่งเสริมการใช้ทวิวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนเป็นอันดับที่สอง คือ สภาพแวดล้อมทางภาษา ซึ่งเป็นที่ผู้เรียนจะพยายามสร้างสภาพแวดล้อมในการนำไปสู่ความสำเร็จ โดยการใช้สื่อผสมผสานกับจัดการการเรียนรู้ของตนเอง อันดับที่สาม คือ ผู้สอน ซึ่งอาจารย์ผู้สอนก็ถือเป็นปัจจัยส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักและพัฒนากระบวนการทางสมองและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนทางหนึ่ง อันดับสี่ คือ ระดับความยากง่ายของภาษา และลำดับสุดท้าย คือ ด้านความรู้พื้นฐานของคำศัพท์ ทั้งนี้ปัจจัยภายในอีกข้อหนึ่ง ที่จัดลำดับอยู่รองอันดับสุดท้ายหรือลำดับที่ห้า นั่นคือ ด้านความคิดความคาดหวัง โดยนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามด้านมีความคิดความคาดหวัง คิดเป็นร้อยละ 5.41 อาจเนื่องมาจากผู้ตอบในส่วนนี้มีเฉพาะกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ซึ่งเป็นจำนวนเฉพาะกลุ่ม

นอกจากนี้ผลจากการวิจัย ยังพบว่า ระดับความยากง่ายของภาษา ซึ่งจริงๆ มีส่วนสำคัญมากสำหรับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน แต่จากผลการศึกษาพบว่า เป็นปัจจัยหลังๆ และยังเรียงลำดับเป็นปัจจัยหลังจากอาจารย์ผู้สอน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ศึกษาเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ยังต้องพึ่งพาอาจารย์ผู้สอน และการเรียนการสอนใน

ชั้นเรียน ซึ่งอาจารย์ของหลักสูตรภาษาจีนมีส่วนสำคัญมากในการชี้นำนักศึกษา เพื่อตั้งจุดและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจ และมีนักศึกษาบางรายได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนว่า อาจารย์ผู้สอนมีส่วนช่วยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กระตุ้นให้เกิดความสนใจในการเรียนรู้มาก ที่ให้ความสำคัญมากกว่าปัจจัยด้านระดับความยากง่ายของภาษา

เนื่องจากส่วนใหญ่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ มีพื้นฐานความรู้คำศัพท์ภาษาจีนมาแล้วในระดับมัธยมศึกษา ดังนั้นปัจจัยด้านความรู้พื้นฐานของคำศัพท์จึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลในลำดับสุดท้าย

สิ่งที่น่าสนใจที่พบในการวิจัยนี้คือ ปัจจัยด้านการเลือกกลวิธีการเรียนรู้ คือ ด้านแรงจูงใจในการเรียน อรรถพล คำเขียน (2549) ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลที่สุดในการเลือกกลวิธีการเรียนรู้ คือ แรงจูงใจในการเรียน ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ และเพศ การศึกษาพบว่านักศึกษาหญิงไทยที่มีแรงจูงใจในการเรียนน้อยและมีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษน้อย มีแนวโน้มใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ น้อยกว่านักศึกษาเวียดนามในกลุ่มดังกล่าว อันดับรองลงมา คือ สภาพแวดล้อมถือเป็นตัวแปรสำคัญอย่างหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Block (2003) ได้สะท้อนให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมทางการเรียนภาษาต่างประเทศมีผลต่อการเรียนรู้และการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

นอกจากนี้ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งมีความสอดคล้องกับการเลือกกลวิธีในการเรียนรู้ โดยในงานวิจัยของ พระสุขพล ปุณณสุโข และคณะ (2561) พบว่า ปัจจัยด้านพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ และวิธีการสอนของอาจารย์ มีผลอยู่ในระดับมาก ซึ่งหากพื้นฐานทางภาษา มีประสิทธิภาพ ก็จะส่งผลให้มีสมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ต่อยอด และถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ สำหรับด้านการสอน เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ผู้สอนต้องพัฒนาควบคู่ในการจัดการเรียนการสอน ต้องมีการพัฒนาและปรับปรุงวิธีการสอนให้ทันสมัย ถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนรับประโยชน์ได้เต็มที่

4. ผลสรุปโดยรวม

ผู้วิจัยพบว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีภาพรวมแต่ละภาษาที่ไม่แตกต่างกัน โดยจะมีกลวิธีการเรียนรู้แบบชดเชยข้อบกพร่อง ในระดับปานกลางถึงมาก และสำหรับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อการสนับสนุนและสร้างเสริมการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ส่วนมากคือพฤติกรรมกรเรียน และความสนใจส่วนบุคคล รวมทั้งสภาพแวดล้อมก็เป็นตัวแปรหนึ่งที่สำคัญเช่นกัน

ทั้งนี้ปัจจัยภายในและภายนอกต่างก็มีความสำคัญ ผู้วิจัยเห็นว่า ปัจจัยในด้านผู้สอนมีความสำคัญมาก เพราะมีส่วนในการส่งเสริมกระตุ้นสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนรู้ รวมทั้งการชี้แนะแนวทางในการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนประยุกต์ใช้กลวิธีที่ตนเองถนัดและมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้

คำศัพท์สูงสุด เป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ และฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ภาษาได้อย่างเป็นระบบ การฝึกฝนการใช้ภาษาจีนเป็นประจำ จะทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างแม่นยำ ส่งผลให้เกิดความทรงจำระยะยาว และสามารถนำข้อมูลที่จำได้นำมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเป็นระบบและเหมาะสมกับสถานการณ์

จากการศึกษาพบว่านักศึกษายังไม่ค่อยรู้จักกับการใช้กลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์มากเท่าที่ควร มักจะใช้ความจำช่วยในการเรียนรู้เป็นส่วนใหญ่ หากแต่ความเป็นจริงแล้ว คำศัพท์นั้นสามารถเรียนรู้ได้จากการจัดกลุ่มคำศัพท์ รากศัพท์ การประกอบคำจากโครงสร้างต่างๆ อาจารย์ผู้สอนเป็นปัจจัยที่จะมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้เป็นอย่างมาก ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนจึงควรชี้แนะแนวทางในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในรูปแบบต่างๆ เพื่อนำไปใช้ปฏิบัติและฝึกฝนให้คุ้นเคย

3. ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการเรียนการสอน

จากการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนนี้ สามารถสรุปแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน และพัฒนาทักษะภาษาจีนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ได้ดังนี้

1. จากผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ “กลวิธีการขดเขย” และ “กลวิธีทางสังคม” เป็นวิธีที่ใช้มากที่สุดในการเรียนรู้คำศัพท์ โดยผู้เรียนในแต่ละกลุ่มชั้นปี มีความพยายามหาวิธีการเรียนที่ดีที่สุดสำหรับตนเอง โดยจะเรียนรู้สิ่งที่ผิดพลาดนำมาทำความเข้าใจเอาชนะกับคำศัพท์ต่างๆ รวมทั้งพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษาจีนของตนเองอยู่แล้ว แต่เพื่อให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนมากขึ้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะให้อาจารย์ผู้สอนและผู้เรียนควรมีความตระหนักและให้ความสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ สามารถนำกลวิธีต่างๆ มาประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน และปรับให้เข้ากับบริบทของผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มีหลากหลาย ผู้สอนจึงควรมีการปลูกฝังและสนับสนุนชี้แนะแนวทาง ทำให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์และความสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ เพื่อสามารถนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและเป็นแนวทางในการฝึกให้ผู้เรียนเพิ่มปริมาณวงคำศัพท์ และการใช้คำในรูปประโยคต่างๆ

2. ถึงแม้ว่าผลการเปรียบเทียบและวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ และกลุ่มผู้เรียน มีผลปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติ แต่หากวิเคราะห์ดูแล้ว การจัดการเรียนการสอนและการพบเจอคำศัพท์ รวมทั้งระดับความยากง่ายของคำศัพท์สำหรับนักศึกษามีการเพิ่มระดับในแต่ละชั้นปี ผู้วิจัยจึงคิดว่าควรให้ผู้สอนมีการส่งเสริมกระตุ้นให้ผู้เรียนนำกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลายมาประยุกต์ใช้ในการเรียนทุกทักษะทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน รวมทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อเกิดการเรียนรู้ที่หลากหลาย เรียนรู้ตลอดชีวิต อาจารย์ผู้สอนควรฝึกเน้นให้ผู้เรียนใช้เทคนิคต่างๆ เช่น ในการเรียนวิชาการอ่านภาษาจีน ต้องฝึกฝน

ให้ผู้เรียนรู้จักเทคนิคการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท ทักษะการอ่านโดยไม่พึ่งพจนานุกรม รายวิชาการฟัง-พูดการสื่อสาร และการเขียน ก็ควรเน้นให้ผู้เรียนรู้จักการจดจำรูปประโยคลักษณะ การใช้ในสถานการณ์จริงของเจ้าของภาษามาประยุกต์ใช้ เป็นต้น

3. จากผลการศึกษาของผู้เรียนที่มีต่อปัจจัยที่มีส่วนสนับสนุนและสร้างเสริมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า มีปัจจัยหลากหลายด้านที่มีผลต่อการใช้กลวิธีการเรียนรู้ ซึ่งการที่จะส่งเสริมให้ใช้กลวิธีการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพนั้น ต้องทำความเข้าใจปัจจัยทั้งด้านตัวผู้เรียน แรงบันดาลใจ เจตคติ สภาพแวดล้อม เป็นต้น ซึ่งผู้เรียนจะมีความแตกต่างระหว่างบุคคล แต่ละคนมีความถนัด และมีศักยภาพในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้น ครูผู้สอนต้องฝึกให้นักเรียนรู้จักบูรณาการความรู้และประสบการณ์ด้านอื่นๆ มาใช้ประโยชน์ เสริมกัน หรือชดเชยกัน ให้นักเรียนใช้เวลาในทางคิด วิเคราะห์ สรุปลองความรู้ ส่งเสริมการฝึกปฏิบัติ และฝึกการประเมินตนเอง รู้ตนเองว่ามีความสามารถอยู่ในระดับใด พัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนให้มากขึ้น

4. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ถึงแม้ว่าจะมีผลการวิจัยเป็นที่ประจักษ์ในระดับหนึ่ง แต่ก็ยังมีข้อจำกัดในการวิจัยอีกหลายด้าน ซึ่งผู้วิจัยพบว่ามีช่องทางการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมหรือต่อยอดได้อีก โดยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. การศึกษาครั้งนี้มีข้อจำกัดทางลักษณะกลุ่มประชากร คือ มีการเลือกเพียงกลุ่มเป้าหมายมหาวิทยาลัยเดียว หากมีการขยายกลุ่มประชากรในการศึกษาวิจัยในภาพรวมของพื้นที่เขตกรุงเทพมหานคร หรือแบ่งตามภูมิภาค ก็อาจจะสะท้อนให้เห็นถึงผลลัพธ์หรือประสิทธิผลของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ทำให้เห็นมุมมองในเรื่องกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ได้ครอบคลุมและหลากหลายมากขึ้น

2. เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเฉพาะกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน งานวิจัยครั้งต่อไปหากมีการพัฒนาสร้างสื่อนวัตกรรมทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ เพื่อเพิ่มปริมาณและประสิทธิผลของคำศัพท์ภาษาจีน ก็จะเป็นการสร้างสื่อการสอนที่บูรณาการกับทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ได้ดียิ่งขึ้น

3. การศึกษาครั้งนี้ศึกษาเพียงกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน หากมีการศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษควบคู่กันไป ก็จะสามารถศึกษาวิเคราะห์แนวทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนชาวไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กันต์ อาลัยญาติ. (2554). **การศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้คำเลียงเสียงธรรมชาติภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ญี่ปุ่นศึกษา) คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โชติกานต์ ใจบุญ. (2558). **กลยุทธ์การจำและการสอนคำศัพท์ภาษาจีน**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, หน้า 29-41.
- ยิ่งรัก ชุนชาติประเสริฐ. (2546). **ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2555). **การศึกษาลักษณะการเรียนรู้และทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพฯ**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, หน้า 11.
- นารินทร์ วัฒนเวฬุ. (2560). **การศึกษากทฤษฎีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี**. วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 23(1) มกราคม – เมษายน, หน้า 93 – 134.
- ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล. (2559). **ศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนเอกชนจังหวัดปทุมธานี**. การประชุมวิชาการและเสนอผลงานวิจัยระดับชาติครั้งที่ 3 ก้าวสู่ทศวรรษที่ 2: บูรณาการงานวิจัยใช้องค์ความรู้สู่ความยั่งยืน, 17 มิถุนายน 2559 ณ วิทยาลัยนครราชสีมา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา.
- พระสุขพล ปุณณสุโข และคณะ. (2561). **ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย**. วารสาร “ศึกษาศาสตร์ มมร” คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, 6(1) มกราคม – มิถุนายน, หน้า 507 – 519.
- พัฐนันท์ พลหาญ. (2559). **ทฤษฎีการเรียนรู้คำศัพท์ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างของผู้เรียนไทยที่เรียนทางด้านธุรกิจในระดับอุดมศึกษา**. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 24(45) พฤษภาคม – สิงหาคม, หน้า 197 – 219.
- แพรวพรรณ พริ้งพร้อม. (2551). **การศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษาวิทยาลัยกรุงเทพฯ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, หน้า 8.

- สมพร โกมารทัต. (2559). การศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในกรุงเทพฯ และปริมณฑล. รายงานผลการวิจัยของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุริยา หว่าหล้า และดร. นิสากร จารุมนี. (2557). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านคำศัพท์กับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม. Graduate Research Conference 2014, Khonkaen: Khonkaen University, หน้า 2313-2321.
- สุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์. (2543). การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, หน้า 29.
- สำนักยุทธศาสตร์อุดมศึกษาต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2553). ยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บางกอกบล็อก, หน้า 11.
- ศุภลักษณ์ กฤษณานนท์. (2556). การศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ญี่ปุ่นศึกษา) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อนุ ยอดพรหมมินทร์ และนวมินทร์ ประชานันท์. (2550). กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. รายงานการวิจัยสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- อรรถพล คำเขียน. (2549). กลวิธีการเรียนภาษาของนักศึกษาไทยกับเวียดนาม, กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Batia Laufer(1997). What's in a word that makes it hard or easy: some intralexical factors that affect the learning of words. In N. Schmitt and M. McCarthy, **Vocabulary Description Acquisition and Pedagogy**, Cambridge: Cambridge University Press, 1997, pp. 140-157.
- Block D. (2003). **The Social Turn in Second Language Acquisition**. Edinburgh: Edinburgh University Press, pp. 97.
- Cohen, A. D. (1990). **Language learning**. Boston: Heinle and Heinle.
- Cohen, A.D. (1998). **Strategies in Learning and Using a Second Language**. London : Longman.
- Ellis R. (1997). **Second Language Acquisition**. Oxford: Oxford University Press.
- Green MJ. and Oxford R. (1995). A closer look at learning strategies, 12 proficiency, and gender. **TESOL Quarterly**, Vol.29, pp. 261-297.

- I.S.P. Nation. (1990). **Teaching and Learning Vocabulary**. New York: Newbury House.
- O'Malley, J. M. & Chamot, A. U. (1990). **Learning strategies in second language acquisition**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Oxford, R. L. (1990). **Language learning strategies: what every teacher should know**. New York: Newbury House Publishers.
- Rubin, Joan. (1987). Learner strategies: theoretical assumptions, research history and typology. In A. Wenden & Joan Rubin (eds), **Learner Strategies in Language Learning**, Prentice Hall, Englewood Cliffs, pp. 15-19.
- 陈黎 (Chen Li, 2011). 《美国留学生汉语词汇学习策略调查与分析》，复旦大学硕士学位论文.
- 陈淼 (Chen Miao, 2016). 《词汇学习策略研究现状与个案分析》，《现代语文（语言研究）》，第 3 期.
- 樊晓培 (Fan Xiaopei, 2011). 《初级外国留学生汉语词汇学习策略的研究》，中山大学硕士学位.
- 胡明扬 (Hu Mingyang, 1997). 《对外汉语教学中语汇教学的若干问题》，《语言文字应用》，第 1 期.
- 江新 (Jiang Xin, 1998). 《词汇习得研究及其在教学上的意义》，《语言教学与研究》，第 3 期.
- 敬峥 (Jing Zheng, 2012). 《泰国学生汉语词汇偏误与学习策略探讨》，中央民族大学硕士学位论文.
- 李雅梅 (Li Xiaomei, 2008). 《泰国学生汉语词汇学习策略使用情况调查研究》，《云南师范大学学报》，第 2 期.
- 林佳心 (Lin Jiaxin, 2016). 《泰国学生汉语学习策略研究》，中央民族大学博士学位论文.
- Nujaree Suttiphan. (2015). 《泰国汉语专业学生词汇学习策略调查研究—以瓦莱岚大学为例》，重庆大学硕士学位论文.
- 潘菊香 (Pan Juxiang, 2013). 《泰国留学生汉语词汇学习策略研究》，广西大学硕士学位论文.
- 钱玉莲 (Qian Yulian, 2006). 《第二语言学习策略论析》，《南京师大学报(社会科学版)》，第 5 期.

王红霞 (Wang Hongxia, 2012). 《中级阶段留学生汉语词汇学习策略调查》，
复旦大学硕士论文.

谢婧怡 (Xie Jingyi, 2017). 《中高级阶段来华留学生汉语词汇学习策略与词汇
习得广度、深度水平相关性的实证研究》，广西大学硕士论文.

杨彧 (Yang Yu, 2012). 《美国留学生汉语词汇学习策略调查》，中央民族大学
硕士论文.

占艳怡 (Zhan Yanyi, 2011). 《中级水平日韩留学生词汇学习策略调查与分析》，
复旦大学硕士论文.

赵金铭 (Zhao Jinming, 2004, 2005). 《对外汉语教学概论》，北京：商务印书馆.

赵明慧 (Zhao Minghui, 2012). 《泰国高校学生词汇学习策略的调查与研究》，
《科教导刊》，第 2 期.

朱祺 (Zhu Qi, 2017). 《汉字圈与非汉字圈留学生词汇学习策略比较研究》，
南京师范大学硕士论文.

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามกลวิธีการเรียนคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาไทย

泰国学生汉语词汇学习策略调查问卷

แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาไทย

亲爱的同学们：

为了了解大家使用汉语学习策略的情况，尤其是词汇学习策略，特制定本调查问卷，每个问题无对错，请仔细阅读，并按照你的实际情况填上选项。在选择答案时，不要与别人商量，多谢合作！

ผู้ตอบแบบสอบถาม : นักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2,3 และ 4

คำชี้แจง :

เพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษา ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถามเพื่อสำรวจและศึกษาสภาพการณ์ในปัจจุบัน ข้อคำถามในแบบสอบถามแต่ละข้อไม่มีคำตอบที่ตายตัว โปรดอ่านอย่างละเอียด และเลือกตอบตามความเป็นจริง ขอความกรุณาทำแบบสอบถามด้วยตนเอง ขอขอบคุณในความร่วมมือ

一、个人资料 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1、姓名 ชื่อสกุล _____ 年级 ชั้นปี: _____

2、性别 เพศ:

男 ชาย

女 หญิง

3、年龄 อายุ:

18 岁 ปี

19 岁 ปี

20 岁 ปี

21 岁 ปี

22 岁 ปี

22 岁以上 ปีขึ้นไป

4、是否华裔？ มีเชื้อสายจีนหรือไม่

是 ใช่

否 ไม่ใช่

5、学汉语学了多长时间？ ระยะเวลาที่เรียนภาษาจีน

1 年以下 ต่ำกว่า 1 ปี 1-2 年 ปี

3-4 年 ปี

5-6 年 ปี

7-8 年 ปี

8 年以上 ปีขึ้นไป (โปรดระบุปี ___ 年)

6、是否参加过新 HSK 考试？ เคยสอบHSKระบบใหม่หรือไม่

是 เคย

否 ไม่เคย

如果答“是”你参加过几级，获得多少分？

ถ้าหากว่า “เคย” คุณสอบในระดับใด ได้กี่คะแนน

ระดับ _____ 级 总分 ได้คะแนนรวม _____ 分 คะแนน

(听力 การฟัง _____ 分 阅读 การอ่าน _____ 分 书写 การเขียน _____ 分)

你按照重要程度为下列技能排序 1-4: กรุณาเรียงลำดับความสำคัญของทักษะเหล่านี้ โดยใส่หมายเลข1-4

_____ 听力(การฟัง) _____ 口语(การพูด) _____ 阅读(การอ่าน) _____ 写作(การเขียน)

二、词汇学习策略调查 การสำรวจกลวิธีการเรียนคำศัพท์

请在以下五个选项中选出一个，在每个问题后面的相应表格里打✓:

- 1、从来不使用 2、基本不使用 3、有时使用 4、常使用 5、总是使用
 กรุณาเลือกคำตอบจาก 5 ข้อนี้ในการตอบคำถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องคำตอบของนักศึกษา
 1. ไม่เคยปฏิบัติเลย 2. ไม่ค่อยปฏิบัติ 3. ปฏิบัติเป็นบางครั้ง 4. ปฏิบัติบ่อยครั้ง 5. ปฏิบัติทุกครั้ง

序号 ข้อที่	词汇学习策略陈述 กลวิธีการเรียนคำศัพท์	等级 ระดับความถี่เห็น				
		1	2	3	4	5
1	学了新单词后，我要反复读这些新单词，一直要读到能够默写为止。 หลังจากเรียนคำศัพท์ใหม่แล้ว ฉันอ่านทบทวนซ้ำ โดยอ่านจนกว่าจะเขียนตามคำบอกได้					
2	我反复写单词来帮助记忆。 ฉันเขียนทบทวนคำศัพท์ซ้ำหลายๆรอบเพื่อช่วยจดจำคำศัพท์					
3	我通过大声朗读来背诵单词。 ฉันใช้วิธีการออกเสียงคำศัพท์ดังๆในการจำคำศัพท์					
4	为了记忆生词，我尽量使用生词造句。 ฉันพยายามจะใช้คำศัพท์แต่ละประโยค เพื่อจะได้จำคำศัพท์นั้นได้					
5	我尽量将单词的音、形、义结合起来记忆单词。 ฉันพยายามจะจำคำศัพท์โดยผนวกการจำจากเสียง รูปร่าง และความหมายเข้าด้วยกัน					
6	当我学到一个新单词时，要看看这个词有什么特征，然后把它跟有关的旧单词联系起来记忆。 เมื่อนั้นเรียนคำศัพท์ใหม่ จะสังเกตคำศัพท์นั้นว่ามีเอกลักษณ์โดดเด่นอะไร แล้วก็เอาคำศัพท์ใหม่และคำศัพท์เก่าที่เรียนแล้วมาเชื่อมโยงกันในการจดจำ					
7	记忆单词时，我注意发现规律，把词根、词类等具有相同特点的词放在一起记忆。 ฉันนำคำศัพท์ที่มาจากรากศัพท์ และชนิดของคำมาวางด้วยกันเพื่อช่วยในการจำ					
8	我按照事物的分类把表示同类事物的单词放在一起记忆。 ฉันจำคำศัพท์โดยการแยกประเภท และนำคำที่เป็นประเภทเดียวกันจดจำเข้าด้วยกัน					
9	我经常把搭配在一起使用的词组或用法相同的词放在一起记忆。 ฉันมักจะใช้วลีหรือคำที่ใช้เหมือนกันผนวกไว้ด้วยกันเพื่อช่วยในการจำ					
10	我把新单词放在词组和句子里，连词组和句子一起记忆。					

序号 ข้อที่	词汇学习策略陈述 กลวิธีการเรียนคำศัพท์	等级 ระดับความคิดเห็น				
		1	2	3	4	5
	ฉันนำคำศัพท์ใส่ไว้ในวลีและรูปประโยค และจำคำศัพท์ที่เชื่อมโยงในวลีและประโยค					
11	我觉得要记的单词应该放在课文里或句子中记忆。 ฉันคิดว่าคำศัพท์ที่ต้องจดจำควรจะต้องใส่ไว้ในบทเรียนและในรูปประโยค					
12	我认为刚学到的单词要在说写汉语中经常使用才能记得住。 ฉันคิดว่าคำศัพท์ที่เพิ่งเรียนจะต้องเอาไปใช้ในการพูดและการเขียนบ่อยๆถึงจะจำได้					
13	我常常找一些窍门或顺口溜等帮助记忆。 ฉันมักจะแสวงหากลวิธีหรือคำที่ท่องจนติดปากมาช่วยในการจำคำศัพท์					
14	在碰到生词查词典时，我经常把这个生词的各种意思都了解一下。 เมื่อหาคำศัพท์ในพจนานุกรม ฉันมักจะทำความเข้าใจความหมายอื่นๆของศัพท์คำนั้นด้วย					
15	我常常通过前后句子或上下文等语境来猜测生词的意思。 ฉันมักจะอ่านบริบทหรือประโยคใกล้เคียงในการเดาความหมายของคำศัพท์					
16	我通过大量阅读自己感兴趣的汉语读物来扩大词汇量。 ฉันจะอ่านสิ่งที่ตนเองสนใจมากเป็นพิเศษ เพื่อช่วยในการเพิ่มปริมาณจำนวนคำศัพท์					
17	我经常利用词形(偏旁部首)来猜测生词词义。 ฉันมักจะใช้วิธีการหมวดนำ(ส่วนประกอบ)ของตัวอักษร มาเดาความหมายของคำศัพท์					
18	学过的单词，我会尽量考虑在各种学习、生活情景中使用它。 คำศัพท์ที่เรียนมาแล้ว ฉันพยายามคิดว่าควรจะใช้ในสถานการณ์แบบใด					
19	学过的单词，在使用时我特别注意它的使用场合和文化背景。 ฉันจะดูว่าคำศัพท์ที่เรียนสามารถนำไปใช้กับสถานการณ์และภูมิหลังทางวัฒนธรรม					
20	遇到新词时，我通常查泰语中相对应的词。 เมื่อเจอคำศัพท์ใหม่ โดยปกติฉันจะนำมาเปรียบเทียบกับความหมายภาษาไทย					
21	我通过多种方式来运用已经掌握的汉语单词。 ฉันนำคำศัพท์ที่ฉันเข้าใจมาใช้หลากหลายรูปแบบ					
22	我经常看一些汉语电视节目或电影。 ฉันมักจะดูรายการ โทรทัศน์หรือภาพยนตร์จีนบ่อยๆเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์					
23	我尝试过多种记忆单词的方法，通过对比，现在找到了比较好的单词记忆方法。 ฉันเคยลองใช้วิธีการจดจำคำศัพท์หลายวิธี เมื่อเปรียบเทียบในหลายวิธีแล้วฉันพบวิธีการจดจำคำศัพท์ที่ดี					
24	我通过意识到自己的错误，来提高自己的汉语水平。 ฉันรับรู้ได้ถึงความคิดพลาดของตนเอง และนำมาพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษาจีน					

序号 ข้อที่	词汇学习策略陈述 กลวิธีการเรียนคำศัพท์	等级 ระดับความคิดเห็น				
		1	2	3	4	5
	ของตนเอง					
25	当我读错或写错单词时，我要想想到底是什么原因造成的。 เมื่อฉันอ่านผิดหรือเขียนผิด ฉันจะทบทวนว่าเกิดจากสาเหตุใด					
26	我定期复习学过的单词，碰到默写不出来的单词就抄写几遍或读几遍。 ฉันกำหนดระยะเวลาในการทบทวนคำศัพท์ เมื่อเจอคำศัพท์ที่เขียนไม่ได้ก็จะเขียนหรืออ่านซ้ำหลายๆรอบ					
27	我规定自己每天或每星期要背出多少单词。 ฉันจะกำหนดว่าในแต่ละวันหรือแต่ละสัปดาห์จะต้องท่องคำศัพท์กี่ตัว					
28	我每过一段时间要检查一下自己记单词的方法，要是效果不好，就考虑用别的方法。 เมื่อผ่านไปสักระยะฉันจะตรวจสอบวิธีการจำคำศัพท์ที่ใช้ หากผลลัพธ์ไม่ดีก็จะคิดใช้วิธีใหม่					
29	对于不太熟悉的单词我就猜它的意思。 ถ้าเจอคำที่ไม่รู้จักก็จะใช้วิธีการเดาความหมาย					
30	当不知道应该用哪个单词时，我就用知道的单词造词。 เมื่อไม่รู้ว่าจะควรใช้คำศัพท์ตัวใด ฉันจะใช้คำที่รู้นำมาแต่งประโยค					
31	我有意识地培养自己学习汉语词汇的兴趣。 ฉันสร้างความสนใจต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของตนเอง					
32	我注意保持对汉语和汉语词汇学习的积极态度。 ฉันพยายามกระตือรือร้นในการเรียนคำศัพท์ภาษาจีนไว้					
33	在汉语学习中我努力克服害羞和焦虑心理。 ในการเรียนภาษาจีนฉันจะพยายามขจัดความอายและความกังวลออกไป					
34	我经常跟别人分享自己学习汉语时的心情。 ฉันมักจะแลกเปลี่ยน โดยเน้นทักษะการสื่อสารในเรื่องการเรียนภาษาจีนของตนเองกับผู้อื่น					
35	在汉语学习中我经常鼓励或帮助别人。 ฉันมักจะแลกเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาจีนร่วมกันกับผู้อื่น					
36	在交际中，我把注意力集中在意思的表达上。 ในระหว่างการสื่อสาร ฉันจะตั้งใจสื่อสาร โดยเน้นความหมาย					
37	在交际中，我经常借助手势、表情等进行表达。 ในระหว่างการสื่อสาร ฉันมักจะใช้มือ และการแสดงออกทางอารมณ์ช่วยในการแสดงออกทางภาษา					

序号 ข้อที่	词汇学习策略陈述 กลวิธีการเรียนคำศัพท์	等级 ระดับความคิดเห็น				
		1	2	3	4	5
38	交际中遇到困难时，我找汉语教师寻求帮助。 เมื่อประสบปัญหาในการสื่อสาร ฉันจะขอความช่วยเหลือจากอาจารย์					
39	交际中，我能克服语言障碍，维持交际。 ระหว่างการสื่อสาร ฉันสามารถจัดอุปสรรคทางด้านภาษาและเพื่อให้การสื่อสารนั้น ดำเนินต่อไปได้					
40	我与其他同学一起练习汉语。 ฉันจะฝึกฝนภาษาจีนกับเพื่อนคนอื่นๆ					

三、开放性问题 คำถามปลายเปิด

1、你认为你的词汇量对使用汉语中是否有影响？请说说你的看法

คุณคิดว่าปริมาณคำศัพท์ของคุณมีผลต่อการใช้ภาษาจีนหรือไม่ อย่างไร กรุณาแสดงความคิดเห็นของคุณ

2、你认为哪些因素对你的词汇学习有所影响？

คุณคิดว่าปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของคุณ

谢谢合作！

☺☺ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม☺☺

ภาคผนวก ข
หนังสือเชิญอาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย

ที่ ศธ ๐๕๘๒.๑๓/

คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
๒๖๔ ถนนจักรวรรดิ เขตสัมพันธวงศ์
กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

ฉันทาคคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเชิญเป็นอาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.จรัสศรี จิรภาส

เนื่องด้วยนางสาวพิมพ์พร วัฒนากมลกุล อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์” โดยเป็นหัวหน้าดำเนินโครงการวิจัยในครั้งนี้ และเพื่อให้งานวิจัยดำเนินการลุล่วงประสบความสำเร็จไปได้

ในการนี้ คณะศิลปศาสตร์ พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์และความรู้ความสามารถที่จะให้ความรู้เกี่ยวกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นอาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยในโครงการดังกล่าว เพื่อเป็นประโยชน์ในทางวิชาการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาให้ความอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ตรึงตา แผลมสมุทร)

คณบดีคณะศิลปศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์ สาขาวิชาภาษาจีน

โทรศัพท์ ๐๒-๒๒๖ ๕๙๒๕-๖ ต่อ ๕๒๐๙

โทรสาร ๐๒-๒๒๖๖ ๔๘๗๙

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

หัวหน้าโครงการวิจัย

1. ชื่อ สกุล “ดร. พิมพร วัฒนากมลกุล”

2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์

3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้

“สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
รัตนโกสินทร์ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ เบอร์โทรศัพท์ 089-2229894”

“pimporn.wat@rmutr.ac.th และ pim_bubu@hotmail.com”

4. ประวัติการศึกษา

ปริญญาเอก มหาวิทยาลัยชนชาติส่วนกลาง (Minzu University of China)
หลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาจีนนานาชาติ, “ปี พ.ศ. 2561”

ปริญญาโท มหาวิทยาลัยรามคำแหง หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการทั่วไป (ภาคภาษาจีน), “ปี พ.ศ. 2552”

ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ บพิตรพิมุข
จักรวรรดิ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน, “ปี พ.ศ. 2549”

5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ

ศึกษาด้านคำศัพท์ไทย-จีน

6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย

1. ปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีพ.ศ. 2554 ทุน
งบประมาณเงินรายได้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

2. การศึกษาปัญหาการใช้ลักษณนามในภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ปีพ.ศ. 2557 ทุนงบประมาณเงินรายได้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

3. บทความเรื่อง ศักยภาพการเรียนรู้ปริมาณคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาเอกภาษาจีน กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล (การประชุม

วิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 1 “มนุษย์-สังคม: นวัตกรรม
การพัฒนาท้องถิ่นสู่สากล ตามศาสตร์พระราชา” มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์)

4. A brief analysis on the reflection of the professional development of Chinese teachers in Thailand, การประชุมวิชาการปัญญาภิวัฒน์ ระดับชาติครั้งที่ 8 และระดับนานาชาติครั้งที่ 1, 21 มิถุนายน 2561, สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์, proceeding.

5. บทความเรื่อง DISCUSSION ON THE SITUATION AND REFLECTION OF CHINESE VOCABULARY TEACHING IN THAI UNIVERSITIES (试论泰国高校汉语词汇教学情况与反思) Chinese Journal of Social Science and Management Vol.2 No.2, 2018 (Panyapiwat Institute of Management).

ผู้ร่วมโครงการวิจัย

1. ชื่อ สกุล “ดร. ประมินทร์ ประภาการ”

2. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์

3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้

“สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
รัตนโกสินทร์ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ เบอร์โทรศัพท์ 083-4144799”

“chen_porramin@hotmail.com”

4. ประวัติการศึกษา

ปริญญาเอก มหาวิทยาลัยซีหนาน เมืองฉงชิ่ง ประเทศจีน ศึกษาศาสตร์ดุซงกี
บัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน “ปี พ.ศ. 2560”

ปริญญาโท มหาวิทยาลัยซีหนาน เมืองฉงชิ่ง ประเทศจีน ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ “ปี พ.ศ. 2554”

ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยขอนแก่น หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา
ภาษาจีน, “ปี พ.ศ. 2551”

5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ

การแปลจีนไทย-ไทยจีน

6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย

การศึกษาค้นคว้าการใช้ลักษณะนามในภาษาจีนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปี
พ.ศ. 2557 ทุนงบประมาณเงินรายได้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์